

**DŽEK
SLEJD**

**BROJ
144**

**CENA
22,00 DINARA**

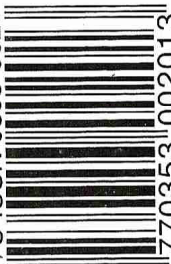
**EDICIJA
DOK
HOLIDEJ
VANREDAN
BROJ**

ŠEUN

**PROKLETSTVO
SREBRA**

YU ISSN 0353-0027

9 770353 002013

★ **ŠEJN** ★

DŽEK SLEJD

PROKLETSTVO SREBRA

FORUM*MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

ŠEJN
Broj 144

Glavni i odgovorni urednik
Slavko DRAGINČIĆ

Urednik
Zorka ĆIRIĆ

Naslov originala
Jack Slade
WICKED SILVER

Recenzija
Ćamila KULINOVIĆ

Prevod i adaptacija
Ćamila KULINOVIĆ

Lektor
Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Tehnički urednik
Dorđe JOVANOVIĆ

Naslovna strana
Ferenc BARAT

Korektori
Ilona TAKAČ
Vilma BEKER – GAĆEŠA

Štampa 26. IV

Tržište 8. V 1991.

Izdaje: „FORUM – MARKETPRINT“ DD za izdavačku delatnost, Novi Sad, Radnička 32

Štampa: DP „FORUM“ „ŠTAMPARIJA“ Novi Sad, Vojvode Mišića 1,
Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ, Urednik: Zorka ĆIRIĆ
Naslov originala: Jack Slade – WICKED SILVER

Copyright: 1976. by Towe Publications INC, prema ugovoru sa GPA iz Minhena.
Sva prava se zadržavaju, uključujući prava na reprodukovanje ove knjige u celi, ili delimično, ili na bilo koji drugi način.
Mišljenjem republičkog Sekretarijata za kulturu ovo izdanje svrstava se u tarifni broj 8 Zakona o privremenim merama o porezu na promet proizvoda i usluga (S. L. SFRJ 4/91.)

Šejn je do tada video i bolje gradove od Blek River Vilidža ali nikada ni u jednom gradu nije video da neko tako akrobatski napušta salun.

Gost je krilo pomičnih vrata otvorio glavom i ostao da visi vrhovima čizama okačen za drugo krilo čime je blokirao sopstveno kretanje napred. Zaljuljano krilo tresnulo ga je po sred lica, kada je iznenađen podigao glavu. Krv šiknu! Bauljao je kao hroma kornjača pločnikom. Bar dvojica ljudi pucala su za njim. Olovo se zavrivalo desno i levo od njega. Još poluošamućen i u smrtnom strahu momak potrča napred. Prevideo je da je taj deo pločnika ograđen prema kolovozu. Ta prepreka ga je pogodila nešto iznad pojasa a udarac prinudio da se presamiti. To ga je opet prinudilo da načini salto i da zatim tresne na leđa u blato glavne ulice i gotovo potone u njega. Čak tako duboko da dva momka koja su pucala na njega nisu mogla da ga vide.

Duboko blato je momku koji je preko volje postao artista spaslo život. Uz to je pomogla i činjenica da je izgubio svest pa se prema tome nije pomerio.

Sve se to odigralo tako munjevito da je Šejn u poslednjem trenutku uspeo da zaustavi svog dorata i spreči ga da nagazi momka u kaljuzi. To što je zadržao konja ispred saluna donelo mu je na vrat zlovolju dvojice momaka koji su pogledom tražili svoju žrtvu.

– Gde li je taj pacov? – upita jedan od njih, dugonja i mršavko nalik na pritku. Imao je prljavo lice zaraslo u bradu, duboko usađene oči, prodornog pogleda. Šešir mu je bio mastan i pohaban.

– Taj pasji sin nije mogao nestati tek tako! – vikao je drugi. Bio je niskog rasta i bezmalo širok koliko i visok. Glava mu je bila nekako uglasta. U nekoj od tuča nos mu je bio slomljen i delimično sabijen u lice. Držao je revolver u ruci i podigao cev prema Šejnu i nišaneći pitao: – Gde je on?

Čovek iz Sedme brigade je ostao da sedi na leđima konja sasvim mirno, nije reagovao. Ova dvojica su, nema sumnje, bili pripiti. Prema tome bilo je opasno po život pokrenuti se kad te takav tip drži na nišanu.

– Nemam pojma, – kazao je Šejn.

Sledećeg trenutka je četvrtasti tip povukao obarač. Metak je prozviždao kraj same Šejnove glave tako da je osetio neprijatan dah smrti.

– Kako to da tip još uvek sedi na konju? – pitao je „četvrtasti“ svog pajtaša. – Ja sam mu upravo prosvirao metak kroz tintaru!

– Pa možda si...

Šejn nije sačekao šta je dugonja došapnuo svom partneru, nije

morao to ni da čuje. Jasno, moglo se raditi samo o tome hoće li momak ponovo okušati sreću. Ukoliko bi to moglo uopšte tako da se nazove. Jer ma koliko bio pijan moglo se dogoditi da ovog puta ne promaši. Dakle, čovek iz Sedme brigade se baci iz sedla. Isto kao i momak pre njega i on je utonuo u žitko blato. Dok je još padao u blato čuo je zvižduk metka koji je „nepoznati“ tip ispalio. Okrenuo se na desnu stranu. Dorat se bio uplašio, propeo na zadnje noge a onda odjurio galopom. Dok se okretao, Šejn je izvukao iz futrole svoj „remington“ revolver. Sada kada je dorat nestao s vidika koji je zaklanjao, obojica pijanih siledžija su se nalazila ispred njega. Situacija sada nije bila ništa bolja. U međuvremenu je i dugonja izvukao oružje i držao ga na gotovs.

Cev se šetala kao da traži pravu metu, ali samo na trenutak. Dugonja se naglo trže kao da ga je neko ošinio kada je u blatu otkrio Šejna. Naravno cev njegovog revolvera usmerila se u tom pravcu. Po sjaju u očima i stegnutoj vilici moglo se videti da neće oklevati nego povući obarač. Sada, pošto nije mogao da sredi mladića koji je još uvek ležao neprimećen u blatu morao da se dokopa nekog drugog i na njemu iskali gnev.

Iako to nije bio Šejnov način da se meša u tuđe stvari i razmirice, pa čak ni u probleme ukoliko se to od njega izričito ne traži, ovog časa to više nisu bili ni tuđi odnosi ni tuđi problemi. Ticalo se njega samog. Uostalom, nije došao u Blek River Viliđž da tu okonča život.

Pre nego što je dugonja uspeo da savije kažiprst koji je držao na obaraču, Šejn je ispalio metak iz svog „remingtona“. Metak je pogodio momka negde u desno rame što ga je okrenulo oko sopstvene osovine. Bio je to više nego pun krug pre nego što se skljkao na jednu stranu i tresnuo o pločnik udarivši glavom u prečku za vezivanje konja.

Četvrtasti siledžija je zaurloao kao kojot. Za trenutak je okrenuo svoju nezgrapnu glavu na desnu stranu da pogleda svog partnera a onda načini pokret kao da će pucati.

– Da sam na tvom mestu ne bih pokušavao! – doviknu mu Šejn. Bilo je to, međutim, isto kao da se obraćao fasadi šerifske kancelarije koja se nalazila na drugoj strani ulice upravo iza Šejnovih leđa.

Ponovo se zaorio uzvik kao zavijanje kojota i četvrtasti lupež podiže revolver i savi kažiprst. Procenivši situaciju, Šejn se pribrano otkotrljao na drugu stranu. Tamo gde je samo trenutak ranije ležao, blato suknu kao gejzir podstaknut metkom.

Coveku iz Sedme brigade nije ostavljen izbor. Morao je da puca ponovo. I ovoga puta je dobro nanišanio, usijano olovo iz njegovog „remingtona“ pogodio je tipa u rame.

Pogođeni siledžija se zatetura unazad. Njegov krik kao da se stopio s pucnjem. Bol je otkočio njegove prste i revolver mu je pao na tle. No momak je van sebe pokušavao da se dokopa oružja. „Remington“ u Šejnovoju ruci se oglasio još dva puta. Prvi metak se zario u pločnik uz revolver, a drugi ga pogodio i odbio daleko u stranu pre nego što je „četvrtasti“ uspeo da ga zgrabi.

Šejn se u jednom skoku podigao na noge i nadlanicom pokušao da obriše lice od blata. Pogled mu je pri tom bio stalno prikovan na siledžiju koji je klonuo na kolena, zajaukao glasno i klonuo na pločnik. Pod njegovom težinom je počela da podrhtava ne baš stabilna drvena konstrukcija.

– Loše ti se piše kauboju!

Šejn skrete pogled u pravcu iz kojeg je dolazio glas. Čovek koji mu se obraćao nosio je kožnu jaknu i sombrero na glavi a u desnoj ruci „vinčesterku“. Došao je iz saluna, stao korak u desno tako da je svetlost koja je dopirala iz lokala obasjala metalnu zvezdu pričvršćenu na kožnu jaknu.

Čovek iz Sedme brigade spusti „remington“, okrete ga jednom oko prsta i spusti ga u futrolu. Razvukao je još uvek blatnjavo lice i prišao bliže.

– Jesu li mrtvi? – pitao je čovek sa zvezdom.

– Sa metkom u ramenu se ne umire baš tako brzo! – promrši Šejn. – Ja bih međutim sigurno ostao na mestu mrtav da sam ostavio onom glavonji vremena i pružio mu priliku da puca. Danas u podne sam stigao ovamo preko teksaške granice, šerife! Tamo preko se ne govori na taj način ako neko brani sopstveni život. Zar je to u Novom Meksiku drugačije?

Čuvar zakona se odvoji od ulaza u salon i dođe do ivice pločnika pa je sada čovek iz Sedme brigade mogao da vidi da je šerif melez, verovatno mešanac Meksikanca, Indijanca i doseljenika iz Evrope. Imao je tvrdo, uglasto lice, povijen nos i tanke, beskrvne usne. Oči su mu bile krupne i plave a brkovi i duga kosa crni kao zift. Senke na njegovom licu ukazivale su na to da se danima nije brijao. Ramena su mu bila široka, uzana bedra i u odnosu na prilično kratak gornji deo tela prilično duge noge. Nosio je dva ukrštena opasača sa dva revolvera čije su drške štrčale iz futrole i još sa strane kanija sa širokim „bovi“ nožem. Cev „vinčesterke“ bila je i dalje uperena u Šejnove grudi. Šerif razvuče lice u širok osmeh. – Teksas je Teksas, – rekao je grlenim glasom. – Što se tiče zakona u Novom Meksiku i njega možeš zaboraviti stranče! Ti si u Blek River Vilidžu. Ovde Vilijam Springfild određuje zakon. A Vilijam Springfild to sam ja. Shvataš?

Šejn odmahnu glavom.

Vilijam Springfild opali metak iz „vinčesterke“. Metak se zario uz samu Šejnovu čizmu i blato se rasprši na sve strane.

– Shvataš li sada? – pitao je čuvar zakona.

– Još uvek ne, – uzvрати čovek iz Sedme brigade.

U međuvremenu je više gostiju iz saluna izašlo na ulicu i postavio se iza šerifa. I prolaznici su zastali. Posmatrali su nevolje koje je šerif imao sa strancem kojeg u Blek River Vilidžu niko nije poznavao. Sticao se utisak da se u pogledima posmatrača vidi divljenje za Šejna i očigledno poštovanje, kao da se već dugo niko nije osmelio da se suprotstavi i da protivreći čuvaru zakona.

– Imam jedno pitanje, šerife.

– Pa ako je samo jedno...

– Da li je u Blek River Vilidžu uobičajeno da šerif puca nekom građaninu u leđa?

Šerifovim telom kao da je prošao trzaj. Vilijem Springfield zabaci glavu snažno unazad. Usne kao da su mu se još više suzile. Gотовo su se samo mogle naslutiti a ne videti. Čak su i krupne plave oči postale uže i sitnije. Fiksirao je Šejna i čuo žamor negodovanja među prolaznicima. Odjednom je spustio cev „vinčesterke“. Okrenuo se naglo prema ljudima koji su stajali iza njega.

– Otpremite ova dva idiota kod lekara! – naredio je i vratio se u salun.

Čovek iz Sedme brigade uzdahnu duboko. Čelo mu je bilo orošeno znojem. Nije imao nikakvih iluzija. Znao je da je čuvara zakona ovog neuglednog grada sa pretencioznim imenom Blek River Vilidž stvorio neprijatelja. No zbog toga sigurno nije došao ovamo. Na protiv, stigao je ovamo da bi prenoćio u hotelu i sutradan krenuo dalje u Rosvel gde je trebalo da se sastane sa jednim kolegom iz Sedme brigade.

Sada kada je upravo hteo da uhvati uzde svog dorata koji se poslušno vratio, mladić koji je nepomično ležao u blatu se pomerio. Mladić zbog koga je sve ovo i počelo. Ječeći se uspravio i iznenađeno pogledao oko sebe.

– Karamba, Pako!

Jedna mlada Meksikanka je prilazila gackajući kroz blato i zastala pored mladića koji je izgledao kao leš izvađen iz blata. U tom stanju je Šejnu jasno bilo nemoguće da utvrdi da je u pitanju Meksikanac. To je bilo moguće tek kada je koliko-toliko uklonio blato s lica.

– Končita...

Meksikanka odmahnu rukom. Oprezno je spustila Šejnu ruku na rame a onda lagano podigla pogled. Tako je čovek iz Sedme brigade mogao da vidi lepe, smeđe i uplašene oči ove lepoticе.

– Vi ste mom bratu spasli život – kazala je Končita tiho. – Da su ga ona dvojica otkrila...

– U redu je – kazao je. – Da budem iskren, da se ta dvojica nisu odjednom okomila na mene verovatno se ne bih ni umešao.

Končita Koralito je odmahivala glavom. Njena duga, crna kosa letela je oko lica. – U to ja ne verujem! – tvrdila je. – Vi izgledate kao osoba koja je spremna da nekome pritekne u pomoć ako je u opasnosti.

Šejn je bio suviše umoran i iscrpljen da bi ubeđivao mladu Meksikanku u suprotno, to jest u njegov stav da se ne meša u tuđe razmirice. Samo je klimao glavom kada je Meksikanka htela da kaže još nešto.

– Sve je u redu! Ne znam šta su ta dvojica imala protiv tebe. – Kazao je Paku kada je ovaj takođe hteo da izrazi zahvalnost svom spasiocu. – Uostalom, to neću ni da znam. Sve ukazuje na to da sam sebi već sada natovarao na vrat gomilu teškoća, što me nikako ne čini srećnim. Tražim postelju u kojoj ću se odmoriti da bih već sutra nestao iz grada. U redu?

Pako Koralito je potvrdno klimnuo glavom. Bio je vitak, srednjeg rasta, nežne konstitucije i krupnih, smeđih očiju. Crna kosa mu je bila kratko podsečena.

– Gracias, senjor!, – promrmljao je. – Kao što je moja sestra rekla vi ste mi spasili život. A kada ona kaže, tako je. Žao mi je što ste upali u neprilike. Ako budete dolazili u Azoeta mesu, senjor, bićete u hacijendi moga oca dobro došao gost.

Šejn učini neodređen pokret glavom i povede svog dorata za uzde prema hotelu „Orao“ koji se nalazio sto metara dalje. Koraci su mu bili dugi i teški jer ga je umor savladao. Kiseo osmeh zaigrao mu je na usnama kada je video veliku tablu hotela na kojoj je bilo ispisano krupnim slovima da se radi o najboljem hotelu u Novom Meksiku i da ima uvek slobodnih soba.

II

Vilijam Springfield zatvori vrata za sobom i uputi se prema prozoru. Bio je besan.

– Šta se dogodilo?

Pre nego što je skrenuo pogled na ženu koja je sedela na postelji, čuvar zakona u Blek River Vilidžu osmotri glavnu ulicu. Prokleti stranac je nestao.

– Šta je sa čovekom koji je zaštitio Meksikanca?

Tek tada se šerif okrenuo prema Moni Vigin, ženi kojoj je pripadao salun „Srebrna žila“. Iako je sedela moglo se videti da je visoka. Kosa crna kao zift padala joj je na ramena. Iako gusta i prava nije mogla da pokrije sasvim njena naga ramena. Tako tamna kosa je još više isticala njenu lepotu, njeno blede lice, na kome su svetlela dva kao ugalj crna oka. Usne su joj bile pune i rumene i otkrivale dva niza biserno belih zuba. Mona je bila naga i držala ruke prekrštene ispred velikih, čvrstih grudi.

Vilijam Springfield uzdahnu. Pogled na ovu poželjnu ženu mu je bezmalo otklonio ukus poraza koji je doživeo sa neznancem. Ali samo bezmalo.

– Poznaješ li tog čoveka, šerife? – Glas Mone Vigin zvučao je sasvim drugačije nego što je ona izgledala – bio je leden.

Čuvar zakona odmahnu glavom. – Skitnica u sedlu koji se pojavio tačno u pogrešnom trenutku – procedio je kroz zube. – Samer i Svanson bili su na pravom putu da podstaknu Meksikanca na glupost. Stajao sam iza vrata saluna i mogao sve da pratim. U trenutku kada bi Pako Koralito potegao oružje i pucao ja bih se stvorio na licu mesta. Do toga, na žalost, nije uopšte došlo. Samers i Svanson su preterali i umesto da sačekaju zakačili su se sa strancem. Sada obojica imaju olovo u ramenu i ispali su iz igre.

Mona Vigin skloni ruke sa grudi. Podigla je desnu ruku i prelazila njome lagano izazivački preko svoje duge kose. – Zbog čega je taj stranac još uvek živ? – pitala je podrugljivo. – Možda ti nije bio ispred cevi, Springfield?

Čuvar zakona u Blek River Vilidžu potvrdi i istovremeno škrgućući zubima uzvрати lepotici:

– Suviše je bilo svedoka. A momak je odmah vratio oružje u fu-

trolu. Nisam mogao tek tako, kao šerif da pucam na čoveka koji se nije mogao braniti, a koji je još uz sve to pomogao Meksikancu. To bi bio veoma loš postupak ubiti čoveka tako javno, Mona. Stari Rafael Koralito bi se obrušio na nas. Takve nevolje sebi u ovom trenutku ne možemo da navalimo na leđa.

Mona spusti svoje duge noge na pod i uspravi se. Pošla je nekoliko koraka kroz sobu i zastala kod prozora. Pogledala je meleza s nipodaštavanjem i odmahнула glavom.

– Parker dolazi sutra ili prekosutra u grad – kazala je. – Do tada bi to trebalo da bude sređeno, šerife.

– Prokletstvo, ja ne mogu...

– Parkera ne zanima šta ti možeš ili ne možeš. Ti si prihvatio jedan zadatak za koji ti je unapred plaćeno.

– Nisam još video ni probušeni cent. Ja...

Mona se nasmeja glasno i prope na vrhove prstiju. Njene obline se zategoše uzbuđujuće, a trbuh posta ravan. Bila je slika i prilika iskušenja.

Springfildovo čelo se orosi znojem dok su mu se usne grčile. Osećao je otkucaje srca u grlu. Tačno je, naplatio je deo honorara kako je bilo dogovoreno. Moninu naklonost za dve divlje noći. Za to i za 5 hiljada dolara trebalo je da dovede Paka Koralita u situaciju koja će ga na kraju proslediti na vešala. Presudu bi trebalo da izrekne nezavisna porota uglednih građana Blek River Vilidža. Večeras je, na primer, trebalo dovesti mladića u situaciju da bude izazvan i da potegne oružje na Svansona ili Samera. Sve je bilo dobro inscenirano ali je na kraju sve krenulo pogrešnim tokom. Na putu ostvarenja zavere isprečio se stranac.

– I šta sad, šerife? – pitala je Mona.

Springfildove oči sjale su kao u groznici kada mu je pogled klinzno preko uzbuđujućeg tela ove lepoticе. Nadlanicom je obrisao znoj sa čela.

– Ostaće najmanje još jedan dan u gradu – kazao je. – Pako neće napuštati grad. Pojaviće se opet u salunu, a do tada sigurno neće postati hladnokrvniji. Kada se Parker bude vratio Meksikanac će već biti iza rešetaka, u zatvoru.

Mona zamišljeno zatrese glavom. Nije baš bila sasvim sigurna u ono što je šerif tvrdio. Uostalom, od samog početka je bila protiv toga da se igra odvija na ovakav način. Nije u to verovala od samog početka. Sumnjala je da je Springfield pravi čovek za takav zadatak. No, Džerom Parker je tako hteo. A ono što Parker sebi utuvi u glavu to se i događa.

– Končita – kazao je Springfield zatim. – Zbog čega ne dočepamo jednostavno Pakovu sestru?

– Njen otac, Rafael Koralito je odbacio – kazala je Mona oštro. – Pako je sigurno vezan za nju ali Rafael neće zbog nje mrdnuti prstom taman da je na umoru. Odbačen je isto što i mrtav!

Vilijam Springfield opsova kroz zube i sede na postelju. Mona je ostala da stoji kraj prozora i kao da se zabavljala na njegov račun. Posmatrala ga je i znala tačno šta hoće ali ona nije bila spremna da mu udovolji. Ne noćas, niti ikada više!

– Ja doista ne znam šta ti još čekaš Springfield? – kazala je. – Stranac je sigurno u hotelu. Parker ti nije obezbedio šerifsku zvezdu ovog vašljivog grada tek tako, nego zbog toga što brzo i odlučno potežeš pucaljku kada treba i na koga treba!

Šerif se trže kao ošinut. Gledao je Monu netremice. Izgledala je kao anđeo a bila u stvari sam đavo u divnom obličju. Čak je i njemu bilo nerazumljivo kako je moguće da se u jednoj izuzetno lepoj čauri nalazi toliko skrivenog zla. No, imala je pravo. Bio je brz i odlučan kada je trebalo potegnuti oružje. Izgledao je kao desperados i bio jedan od njih. Besneo je u Meksiku sve dok mu tle pod nogama nije postalo prevruće pa je prešao granicu. Došao je u Blek River Vilidž, po Parkerovom nalogu ubio mesnog šerifa a onda i sam postao kandidat na izborima za mesnog čuvara zakona. Parker se, naravno, pobrinuo da on dobije zvezdu. Od tada je radio za najbogatijeg i najmoćnijeg čoveka u Blek River Vilidžu.

Springfild ustade sa postelje, zagladi svoju prilično dugu kosu na potiljku i popravi položaj revolvera u futrolama.

– Možda si u pravu – kazao je. – Ako ljudi budu videli i uvideli da je opasno po životu stati uz prokletog Meksikanca i pomagati mu, momak će veoma brzo biti veoma usamljen.

– Hoćeš li ti to da središ?

Čuvar zakona odmahnu glavom. – To ne bi bilo dobro – objasnio je trudeći se da bude ubedljiv. – U ovom gradu ima dovoljno ljudi koji bi rado zaradili nekoliko dolara i meni učinili uslugu. Konačno, ja ovde predstavjam zakon. A lupež i kesaroš je uvek spreman da učini sve da bi bio u prijateljskim odnosima sa predstavnikom zakona.

Pre nego što je Mona mogla da odgovori bilo šta, Springfield izađe iz sobe koja se nalazila iznad saluna „Srebrna žila“.

*

Zvuk kraj prozora trže Šejna. Munjevito se okrenu na stranu a desna ruka mu kliznu pod jastuk. Tamo je držao svoj „remington“. Samo delić sekunde kasnije je držao cev upravljenu prema prozoru. Tek tada je ugledao nečiju vitku senku. Prst na obaraču se već grčio kada je prepoznao Končitu, Meksikanku. Pustio je oružje, promrsio psovku i kliznuo iz postelje. Tek kada je otvorio prozor i pustio Končitu da uđe unutra bio je svestan da je nag. Palo mu je na pamet ono što je Pako, njen brat kazao o njoj. Ona nije bila ni kaluđerica niti poštena žena. Njen pogled je zainteresovano klizio preko visokog, nagog stranca. Posle toga je prasnula u smeh.

– Moram priznati da se ovakvom dočeku nisam nadala – kazala je tiho. Šejn se vrati nazad u postelju – sede i gurnu „remington“ pod jastuk. Končita je ostala da stoji kraj prozora i zabacila svoju blistavu crnu dugu kosu. Nosila je crnu suknju, crvenu bluzu i poluduboke čizme. Gornja dugmad su bila otkopčana. Kada se nagula napred tkanina se još više razmakla pa je mogao da vidi njene čvrste grudi.

– Nisam te, doista, htela uplašiti – tvrdila je Končita. Šejn neodređeno odmahnu rukom.

– Mislila sam da mi možeš pomoći. Ali ako hoćeš nestaću ovog časa.

Čovek iz Sedme brigade obavi telo krevetskim čaršavom. Neko-liko trenutaka je gledao mladu Meksikanku. Bila je veoma lepa i veoma uzbuđena iako se trudila da ostavi na njega utisak spokojne i smirene osobe.

– Šta je u pitanju?

– Pako je u opasnosti!

Šejn se osmehnuo kiselo.

– Takav utisak sam i ja već stekao – kazao je. – Zar on nije dovoljno odrastao da sam pripazi na sebe?

Prišla mu je bliže kao divlja mačka. Zastala je korak ispred kreveta i posmatrala Šejna.

– Svakako da jeste – složila se, – ali ja mislim da on sam namerno srlja u opasnost da bi nešto saznao i iščačkao.

– I šta ja imam s tim?

Končita priđe još bliže i najzad oprezno sede pored Šejna na postelju.

– Od kada si mu ti pomogao sedite u istom čamcu! Zar ne?

– Nije moguće! – uzvрати Šejn. – Napustiću grad čim se budem ispavao. Pako me sigurno neće pratiti. Tada će opet sedeti sam u čamcu. Tačno?

– On mi je brat i ja ga mnogo volim!

Šejn podiže obrve.

– To ti verujem!

– Ne želim da mu se bilo šta dogodi.

Pošto čovek iz Sedme brigade nije odgovorio ništa, Končita ga je podsetila.

– Ti si ga jednom već spasao Springfieldovih žbira i ti ćeš to učiniti ponovo.

Upravo je hteo da zausti i kaže da to sigurno neće učiniti kada Končita zavuče ruku pod suknju i izvuče iz podvezice mali revolver „deringer“. Njene krupne crne oči pretvorile su se u dva uzana proreza dok je držala cev ispred Šejnovog lica.

– Pako je neiskusan i impulsivan – kazala je Končita s gorčinom u glasu. – Ja istina nemam pojma kakva se igra ovde igra. No mislim da preko Paka hoće da se približe mome ocu, da ga srede. Iza svega stoji Džerom Parker, a Springfield je samo isturen napred. Inače, Springfield koji je ovde čuvar zakona, preko u Meksiku je ubica za kojim se traga, za kojim je čak raspisana poternica. Parker je to, naravno, znao pa ga je ipak učinio šerifom u ovom gradu. Na taj način je sebi osigurao da će Springfield činiti ono što on bude hteo. Mislim Parker. Shvataš li?

– Ne! – uzvрати Šejn gledajući lepu Meksikanku preko cevi „deringera“. Bez sumnje je veoma zabrinuta za brata ali i za oca. Međutim, nije imao nameru da u ovom gradu služi kao brvno preko kojeg se bore dve strane.

– Ko je Džerom Parker i šta on hoće od tvog oca?

– Možda njegovu hacijendu, možda neki deo njegove zemlje ili

to da u buduće on bude jedini moćan i bogat čovek u ovom kraju. Ne znam tačno ali me je strah.

– I ti misliš da je tvoj otac poslao Paka u grad da to utvrdi?

– Ja to doista ne znam!

– Možeš li svom ocu...

Končita odmahnu glavom. – Ja više ne pripadam porodici – kazala je gotovo šapatom. – Ja sam pre četiri godine postupila protiv volje moga oca. Udala sam se za gringosa, Amerikanca. Jednog kockara. Bila sam luda za njim. Iskreno govoreći ni danas mi nije žao zbog toga. Pre tri godine je iznenada iščezao a nešto kasnije dobila sam obavest da je u Santa Feu obešen zbog prevare na kartama. Stari Koralito, moj otac bio je spreman da mi oprostí sve samo da sam ga molila za to. On je, međutim, zaboravio da sam i ja jedna ponosna pripadnica porodice Koralito. Ostala sam u gradu i zarađivala za život radeći kao barska dama. Od tada moj otac više nikada nije kročio u grad i proneo je glas da je njegova kći umrla pre četiri godine.

– Surovi porodični običaji! – zaključio je Šejn.

Končita samo sleže ramenima.

– Prebrodila sam to već nekako. Pako je uvek bio uz mene i ja neću da ga izgubim. Razumeš li me?

Ona mu je, istina, još uvek držala „deringer“ ispred lica ali to nije predstavljalo pravu pretnju. Čovek iz Sedme brigade je nekoliko puta bio u prilici da joj oduzme oružje.

– Žar nećeš bar da razgovaraš s Pakom? Kako se ti zapravo zoveš, gringo?

– Šejn – odgovorio je. – I nemoj mi molim te reći da je to smešno ime za jednog čoveka...

– Nisam rekla baš ništa.

– Ne miči se s mesta – našapnuo je čovek iz Sedme brigade kada je ponovo video senku kako promiče ispred prozora. – Jesi li došla sama?

Končita je potvrdila.

– A možda Pako?

– Ne, on nije sa mnom. Šta se dešava?

– Neko je krenuo istim putem kojim i ti – odgovorio je Šejn. Međutim kao da mu se ne žuri da nešto preduzme. Verovatno ga zanima hoćeš li ti preuzeti njegov posao i ustreliti me iz tog „deringera“.

Končita uzdahnu duboko. Šejn je gledao pravo u izrez njene bluze. Video je kako joj se kreću grudi jer je disala duboko i uzbuđeno.

– U redu, gringo! – kazala je Končita glasno. Pre nego što je mogao da je spreči ustala je sa postelje. I dalje je držala uperen revolver na njega. Okrenula je leđa prozoru da momak koji je motrio spolja ne bi postao sumnjičav. – Lezi na postelju.

Čoveku iz Sedme brigade zastade dah. Končita je zaigrala doista opasnu igru. Čovek ispred prozora je bio šerif Vilijam Springfield to jest njegova produžena ruka kao odgovor na incident pred salunom.

– Pljoštimice na postelju!

Htela je da mu pruži priliku da se maši ispod jastuka i izvuče svoj revolver, koji je bio vratio posle njenog ulaska u sobu.

Dok je Šejn opipavao ispod jastuka da izvuče oružje, Končita se munjevito okrenula i pucala kroz prozor.

Prasak stakla i prodoran krik pokazali su da lepa Meksikanka vešto barata oružjem.

Šejnova desnica se grčila oko drške „remingtona“. Naglim pokretom skotrljao se sa postelje i pao preko Končite koja je takođe legla na pod u mrtav ugao u odnosu na prozor.

Prolazili su minuti. Kada se posle toga nije ništa dogodilo Šejnu je bilo jasno da je opasnost za sada obuzdana. Uspravio se i došunjao do prozora, stao sa strane i oprezno osmatrao okolo.

Pucanj jedne „vinčesterke“ prekide tišinu. Iz male ulice između dragstora i jednog starog magacina blesnuli su vatreni jezičci. U deliću sekunde je Šejn ugledao senku strelca i bio siguran da je to melez, šerif Vilijam Springfield. Posle prvog metka odjeknuo je i drugi.

– Hej, šta se dešava tamo gore? – pitao je sada šerif pretećim glasom dovikujući u pravcu prozora iza kojeg su se nalazili Končita i Šejn.

Šejn je oklevao nekoliko sekundi. Onda se oprezno uspravio kraj prozora i pogledao napolje.

Dole, na sredini ulice stajao je Springfield. Okupilo se i nekoliko prolaznika. Zbog toga je postojala veoma mala, gotovo nikakva verovatnoća da će čuvar zakona podići „vinčesterku“ i pucati gore na Šejna. I Končita se uspravila. Pogledala je po sobi a onda dobacila Šejnu pantalone i podigla se prema prozorskom okviru da bi videla šta se dole zbiva. Iz tog položaja mogla je jasno videti čoveka koji je pored Springfielda ležao na kolovozu nepomično. Prepoznala ga je.

Čovek iz Sedme brigade opsova kroz zube.

– Šta je bilo? – upitala je Končita odmaknuvši se od prozora.

– Prvo ga je poslao ovamo da me sredi, a kada to nije uspeo skinuo ga je metkom odozgo – kazao je Šejn tiho. – Tako se odigralo. Naravno, on to neće priznati, a ni ja ne mogu da dokažem da je bilo tako.

– Čak i da je bilo svedoka, to ne bi vredelo ništa. Vilijam Springfield, taj melez, kojeg u Meksiku traže zbog ubistva ovde u Blek River Vilidžu predstavlja zakon – kazala je Končita sa neskrivenom gorčinom u glasu.

– Ostani u sobi – zahtevao je Šejn. – Uzmi, opreznosti radi „vinčesterku“ koja stoji kraj vrata.

Ne sačekavši Končitin odgovor, kliznuo je niz krov sve do nadstrešnice nad pločnikom i najzad se našao u glavnoj ulici.

Vilijam Springfield je zabacio sombrero na potiljak. Ružan, izazivački osmeh pojavio se na njegovom licu izrazito oštih crta, na kojima su se jedva videle tanke, beskrvne usne.

– Izgleda da si došao u grad u kojem nemaš ni jednog jedinog

prijatelja – kazao je Springfield podrugljivo. – Znaš li ovog momka? – pitao je pokazujući na ubijenog.

Šejn na kratko pogleda bradato lice mrtvog lupeža kojem bi inače mesto najverovatnije bilo na vešalima. Onda je odmahnuo glavom. – Poznaješ li ga ti, šerife?

Springfield se trže. Onda je podigao cev. Šejn se po drugi put našao na nišanu. U plavim šerifovim očima blesnu podmukla vatra.

– Konačno, ti si šerif i trebalo bi da poznaješ otpadnike od zakona koji grad čine nesigurnim – zaključio je čovek iz Sedme brigade.

– Springfield spusti „vinčesterku“ pitajući: – Jesi li ga ti sredio?

– Jedna naša zajednička poznanica šerife, Končita Koralito. Da sam ja bio prvi koji je pucao na njega ne bi ti morao da ga ustreliš.

Vilijam Springfield se nasmeja kiselo.

– Ja sam spasao taj tvoj prokleti život! – prosiktao je. – On bi te sigurno ponovo uzeo na nišan.

Šejn još jednom spusti pogled na mrtvaca. – Čudno – kazao je. – Drugi metak kojim je pucano na mene bio je iz „vinčesterke“ šerife. Koliko ja mogu da vidim ovaj tip nema takvo oružje kod sebe.

Vilijam Springfield se podiže na vrhove prstiju. Prišao je korak bliže Šejnu. – U tom slučaju je ovaj momak morao imati partnera, zar ne?

– I ja sam došao do takvog zaključka – uzvрати čovek iz Sedme brigade.

– Jesi li video koga?

– Jesam, video sam jednog meleza dugih nogu i kratkog trupa šerife. Sa brkovima i dugom crnom kosom. Sada ga ne vidim više.

Springfield je škrgutao zubima. – Ni ja ne mogu da primetim takvog tipa. Nadam se da ćeš ostati još neko vreme u Blek River Vilidžu. Nisi mi još rekao svoje ime. Možda ću pronaći poternicu na kojoj ono piše.

– Šejn, moje ime je Šejn, šerife. A što se poternica tiče mogao bi zamoliti Džeroma Parkera da odštampa neku sa mojim imenom.

Šejnu je naravno bilo jasno koliko je opasno izazivati Springfielda na ovakav način. On je sigurno bio ubica sa šerifskom zvezdom na grudima. No, dok mu niko ne bude oduzeo tu zvezdu ostaje čuvar zakona u ovom prokletom gradu.

– Ukoliko ti je potreban pomoćnik, Springfield, neki koji doista drži da zakona i pravde stojim ti na raspolaganju!

Nervozan, šerif je potpeticom izvlačio brazde na mekom tlu glavne ulice. – Možda bi bilo bolje da te stavim iza rešetaka, Šejn.

– Zbog čega?

– Zbog narušavanja mira tokom noći!

Čovek iz Sedme brigade se nasmeja.

Čuvar zakona podiže „vinčesterku“. U sledećem trenutku sa prozora hotela zagrme pucanj. Tik uz Springfieldove čizme pljusnu blato. Uplašeni melez skoči unazad.

Iako Končite u sledećem trenutku nije bilo na prozoru Šejn je znao da je ona pucala.

– Izgleda da si se prevario Springfield – kazao je Šejn. – Ipak ima

ljudi koji brinu o meni. Možeš računati s time da ću još neko vreme ostati u Blek River Vilidžu.

Rekavši to okrenuo se pošao prema hotelskom ulazu.

– Šejn!

Čovek iz Sedme brigade stade kao ukopan i lagano se okrete.

– Laku noć, Šejn – kazao je Springfield. – Možda je to poslednja noć koju možeš provesti u miru. Toplo ti preporučujem meksičku kurvu!

Rekavši to šerif se grohotom smejao ali samo dotle dok se Šejn nije potpuno okrenuo prema njemu i onda ugledao cev „remingtona“ uperenu u svoje grudi.

Sa hotelskog prozora odjeknuše još dva pucnja. Meci su formalno oterali čuvara zakona sa ulice, a sa prozora odjeknu Končitin zvonki smeh.

– Nisam te dobro razumeo šerife! – prosikta Šejn. – Mislim ono što se odnosilo na Končitu Koralito.

Springfieldova ramena se zategoše. U normalnim okolnostima bi se istog trenu mašio oružja. No u ovom trenutku bi to bilo samoubistvo, ništa drugo. Šerif je to uvideo. Nije mu život ugrožavao samo Šejn sa svojim „remingtonom“. Tu je bila i Končita koja je držala uperenu „vinčesterku“ u njega.

– Toplo preporučujem gospođicu Končitu Koralito, damu dostojno poštovanja! – procedio je Springfield kroz zube.

Šejn zadovoljno klimnu glavom, spusti revolver i stupi u hotel „Orao“.

Vrata sobe su bila jedva приметно odškrinuta. Končita više nije stajala kraj prozora, ležala je ispružena na postelji. Bluzu je izvukla iz suknje i otkopčala je. Pri najmanjem pokretu se tkanina razmicala.

Čovek iz Sedme brigade je stavio rezu. Meksikanka se okrenula na stranu i utrnula sveću koju je ranije zapalila. Šejn ostade da stoji. Trajalo je samo nekoliko sekundi dok su mu se oči navikle na mrak a onda mogao da razazna Končitine oblike. Sela je u postelju i skidala bluzu. Disala je duboko. Zatim je ustala da bi se oslobodila suknje. Tada je prišla Šejnu i obavila mu ruke oko vrata. Bila je naga.

– Springfield je u pravu, Šejn – kazala je tiho. – Ovo je poslednja noć koju možemo provesti mirno. To bi, doista, trebalo iskoristiti.

Držao je mladu Meksikanku čvrsto u naručju. Milovao je po telu, leđima, trbuhu. Laki drhtaj protrese njeno telo.

– Veruješ li u proročanstva starih Ciganki, Šejn?

– Ne bih znao ni sam – uzvratio je. – Ponekad i pogode.

– Ja – prošaputala je Končita. – Toga se upravo i bojim. Pre godinu dana mi je jedna stara Ciganka rekla da ću sresti čoveka koga ću zavoleti a onda umreti.

– Takva se proročanstva ne ostvaruju nikada, – uveravao je Šejn, podigao u naručje i odneo do postelje. Zatim je zajedno sa njom kliznuo na udoban meki dušek. U magnovenju su nestale zle slutnje, sećanja na proročanstva i neposrednu opasnost koja im preti. Predali su se ljubavnoj igri staroj koliko i svet.

Rafaelu Koralitu je bilo nemoguće oceniti godine. Bio je srednjeg rasta, koščat. Povremeno se kretao kao starac, a onda opet brzo i spretno kao grabljiva zver. Njegovo tvrdo, gotovo uglasto lice obeležili su neizbrisivo sunce i vetar. Koža mu je bila tamnoputa. Tamne, sitne oči, dug nos i povijena brada nedvosmisleno su ukazivali na to da je poluostrvljanin. Sin Kreola, čisti Španac po poreklu, čiji su preci nekada došli u Meksiko.

U ovom trenutku je Rafael Koralito nervozno krstario uzduž i popreko ogromnog predvorja svoje hacijende. Upravo je dobio vesti iz Blek River Vilidža. Huan Eskondito, Koralitov prijatelj, poverenik i zastupnik stajao je mirno kraj pisaćeg stola i strpljivo čekao da se Rafael smiri. Konačno se i stari Koralito zaustavi kraj prozora i ostade tu da stoji. Neko vreme je gledao napolje u vedru zvezdanu noć. Onda se okrenuo pema Eskonidu.

– Pako ne bi trebalo da započinje bilo kakvu prepirku ili sukob u Blek River Vilidžu nego da pazi i osluškuje, prokletstvo! Zar mu to nisi kazao?

Eskonido sleže ramenima. Bio je za pola glave viši od Rafaela, vitkiji i najmanje 30 godina mlađi. Imao je blago, dobroćudno lice koje je do sada obmanulo brojne protivnike. Za trenutak se znao preobratiti u nezadrživog borca.

– Rekao sam mu to Rafael, i to ne samo jednom. No, ti bar poznaješ svog rođenog sina. On te voli i ne želi da ti se nešto dogodi.

Zbog toga upravo stavlja na kocku svoj život. Rizikuje mnogo. Možeš se ponositi njime!

Rafael Koralito se tužno osmehnuo. Da, mogao je da se ponosi Pakom. To je uostalom i činio.

Pedro i Alfonso su se upravo vratili iz Blek River Vilidža. Pako im je naložio da ti poruče da nemaš razloga za brigu. Parker u ovom trenutku nije u gradu. Očekuju ga sutra ili prekosutra. Pako smatra da čim bude stigao nešto će krenuti i on će te obavestiti o svemu.

Rafael klimnu glavom. – Jeli to sve?

– U gradu se pojavio neki stranac po imenu Šejn, – kazao je Eskonido zamišljeno. – Spašao je život Paku i zakačio se sa šerifom. On je takođe Končiti...

Naglim, gotovo divljim pokretom ruke je stari Rafael prekinuo svog zastupnika: – To ime neću da čujem nikada više u svojoj kući, Huan. Žao mi je tebe, jer sam te odabrao za supruga svoje kćeri, no stvari su krenule drugim tokom.

Huan Eskonido obori pogled. Nadlanicom je obrisao znoj sa čela i konačno pripalio cigarilos. Uvukao je duboko dim i dunuo ga uzbuđeno u pravcu tavanice.

– Ti me izgleda ne shvataš, Huan?

– Ne – uzvрати Meksikanac tvrdo. – Ja te ne razumem ali te poštujem Rafael. Bio si uvek prema meni kao otac.

Stari priđe svom zastupniku sasvim blizu i spusti mu ruku na

rame. – Moramo da smislimo nešto drugo – kazao je muklo. – Parker je čekao veoma dugo ali je sada izgleda došao čas. Oduvek je želeo da me progna iz ovog kraja ali do sada nije bio dovoljno jak da to i učini. Možda je u međuvremenu postao.

– Rudnici srebra, – pomenuo je zamišljeno Huan. – Oduvek je hteo da se dočepa tih rudnika. Već više od godinu dana nismo poslali ni jedan transport srebra u Portales, Rafael. On to zna. Dakle, zna i koliko se bogatstvo nalazi ovde. On će hteti da ga se dokopa.

– Do sada ništa ne ukazuje na to!

– Zbog toga smo, uostalom, i poslali Paka u grad – podsetio je Huan Eskonido. – On će to nekako otkriti i obavestiti nas o svemu. Moglo bi se dogoditi da se Parker vrati u grad sa bandom ubica koju će nahuškati na nas!

– Do srebra će doći samo preko mene mrtvog, preko mog leša, Huan! – kazao je Rafael sasvim mirno. – Ne može sebi dozvoliti da me prosto ukloni s puta. Moraće da smisli nešto znatno bolje.

Huan Eskonido klimnu potvrdno glavom. Bio je zamišljen.

– Možda bi bilo dobro da se sa još nekolicinom ljudi pojavim u Blek River Vilidžu, da me vide tamo?

Rafael natoči čašu meskala, žestokog pića načinjenog od agave. Otpio je gutljaj a onda ostrim pokretom odložio flašu na pisaći sto. – Ako bi doista došlo do nekog okršaja ljudi bi nam ovde na hacijendi veoma nedostajali. Osim toga, vaša pojava u gradu mogla bi za Parkera da znači otvorenu objavu rata. Blek River Vilidž je, uostalom, njegov grad. To znači da bi vaše pozicije tamo bile veoma loše, čak izgubljene. Pako će ostati tamo. On ume da brani svoju kožu i sigurno će otkriti šta Parker planira protiv nas.

Huan Eskonido se nije saglasio s tim. No Rafael je bio vođa. Do sad je uvek davao dobra, promišljena uputstva.

– Koliko ćemo još čekati?

– Još dva dana, – uzvratil Rafael. – Sada rasporedi ljude kod rudnika, Huan. I na brežuljcima oko njih. Možda je to samo uobraženje ali neću da rizikujem.

Huan Eskonido klimnu glavom i ćutke napusti ogromno predvorje. U velikoj sobi je Rafael krenuo u svoju nemirnu šetnju od pisaćeg stola do prozora. Gledao je napolje. U tim časovima samoće je uvek mislio na isto. Ti časovi su bili posvećeni mislima na njegovu kćerku Končitu. On je svuda tvrdio da je smatra mrtvom ali je doista nikada nije istrgnuo iz svog srca. Suprotstavila se njegovim naređenjima i on je u prvom impulsu odbacio, odrekao je se. Pako je još uvek bio veoma vezan za svoju sestru i obožavao je. Govorio je ocu da Končita vodi sada ovakav život samo zbog toga da bi njemu, svome ocu dokazala da može bez njega, njegovog novca i njegove zaštitničke ruke da opstane.

Ukupno uzevši stari Rafael se nadao da će se Končita vratiti na hacijendu i pomiriti s njim. Bio je previše oštar i surov prema njoj.

Kada je Šejn krvožednog meleza sa šerifskom zvezdom na grudima sreo tog podneva na ulici, Vilijam Springfield se smešio kao hijena. Čovek iz Sedme brigade je dobro poznavao taj izraz lica. On nije slutio na dobro. Čuvar zakona je stajao naslonjen na jedan stub trema ispred svoje kancelarije.

Posle nekoliko dana kiše koja kao da je pretila potopom došlo je sunce, blistavo i toplo. Još uvek vlažna zemlja se pušila. Samo nekoliko sati kasnije biće tako suva da će se pod kopitama konja i pod čizmama prolaznika uskovitlati oblaci prašine. Vreme je u Blek River Vilidžu izazivalo mrzovolju koja je odgovarala opštem raspoloženju.

– Ako tražiš svog prijatelja Meksikanca, Šejn ja ti ne mogu pomoći. Preko dana je nevidljiv a tek uveče izlazi iz svoje jazbine.

– A Džerom Parker?

Springfield se trže. Videlo se kako grčevito steže ogradu trema tako da su mu zglobovi pobeledi.

– Šta je sa Parkerom?

– Može se dogoditi da mu je potreban novi šerif, Springfildel! Ja bih mu se preporučio.

Melez je na to reagovao potpuno opušteno. U međuvremenu se smirio i pribrao.

– Ne budi tako nestrpljiv, Šejn. On će te već pozvati kada se bude pojavio u gradu. Inače, treba li ti još nešto?

– Za nekoliko dana treba ovuda da naiđe US maršal, Springfield.

– I šta onda?

– Možda mu se neće dopasti da čovek za kojim je u Meksiku zbog ubistva raspisana poternica ovde u Blek River Vilidžu nosi zvezdu.

– To mu se sigurno neće dopasti – složio se šerif. – No kada maršal bude napustio ovaj grad ja ću još uvek nositi zvezdu.

Džerom Parker određuje sve u Blek River Vilidžu. Njega svi slušaju. Bez Parkera ovaj grad ne bi ni postojao. Pogledaj oko sebe Šejn. Nema ničega što ne nosi njegov pečat: banka, nekoliko saluna, dragstor, hotel. Bez Parkera bi sve propalo, postalo prah i pepeo. Čak i da je sam đavo narod bi ga prihvatio. Parker ne izigrava sudbinu ovog grada, on to i jeste. Čak i US maršal će ovde pomoliti nos samo ako to Parker bude hteo.

Šejn klimnu glavom zamišljeno. Nije bilo baš tako neuobičajeno da jedan jedini čovek upravlja sudbinom nekog grada. Nije bilo takođe neuobičajeno da bogat čovek, kakav je Parker želi uvek više. Ne samo više novca, jer njega ima u izobilju i na pretek, nego i sve više moći.

– Ako doista čezneš za svojim meksičkim prijateljem Šejn, dođi večeras u salun „Srebrna žila“. Tamo se igra partija pokera, u kojoj će sigurno učestvovati Meksikanac.

– Hoćemo li se i nas dvojica videti tamo?

– Da, sasvim sigurno, – promrsi Vilijam Springfield. Rekavši to šerif se okrenuo, načinio dva koraka do ulaza u svoju kancelariju i nestao u njoj zatvorivši vrata s treskom.

Džerom Parker je sedeo na pljosnatom kamenu koji se nalazio na najvećoj uzvišici okomitog kamenog zida. Dvogledom je posmatrao ljude na ovom zidu i onom na suprotnoj strani kanjona. Bila su u pitanju osmorica zapuštenih prilika nagih do pojasa, okupanih u znoju. Pijucima i lopatama obrađivali su kamen koji je tokom hiljada godina postao porošan. Znoj je tekao niz lice visokog, vitkog čoveka odevenog u prugasto gradsko odelo. Kao stanovnik grada, međutim, više ne bi mogao da prođe zbog veoma preplanule kože i duboko usečenih bora. Bilo je to lice čoveka koji uglavnom boravi na otvorenom, na vazduhu. Imao je džinovske ogrubele ruke i izuzetno snažno razvijene mišiće na rukama.

Norman O'Brajen je bio stamen čovek, riđe kose čije je lice nagradio loše srastao ožiljak. Stajao je naslonjen na stenu na pola koraka udaljen od elegantnog Parkera. Kao i Parker, posmatrao je šta se radi.

– Možeš se osloniti na te ljude, Parker – kazao je O'Brajen grlenim glasom. – Ovo ovde im nije prvi posao te vrste. Istina, tražili su značajnu gomilu novaca ali za to obavljaju prvorazredan posao.

Džerom Parker skide dvogled s očiju i uperi pogled na O'Brajena, koji je uvek nosio tipičnu zapadnjačku odeću. Bilo da se nije kupao i prao čitavu sedmicu ili upravo izašao iz vode, uvek je delovao zapušteno i prljavo.

– Gde su Fricel i Koleman?

O'Brajen ispruži kažiprst desnice. – Jedan je kod ljudi na ovoj strani kanjona a drugi na suprotnoj kod druge grupe. Obojica nadziru rad. Uostalom, za nas važi pravilo da ništa ne prepuštamo riziku.

Džerom Parker zadovoljno klimnu glavom. Peškirićem je brisao znoj s lica. Najmio je ove ljude u Rosfelu pošto je utvrdio da bolje ne može nabaviti. Bili su ubice, svi do jednog, bez izuzetka. Odavno već nisu radili za sebe, za sopstveni račun nego iznajmljivali svoje pucaljke onima koji sa sopstvenim teškoćama nisu bili u stanju da sami izađu na kraj. O'Brajen nije tajio da je to novac koji se može zaraditi brže i bezopasnije.

Džerom Parker za trenutak zatvori oči. Sve ovo je dugo i dobro promislio pa nije smelo da dođe do greške. Ako drugi budu radili za njega on neće biti sumnjiv. Možda se podozreva da on stoji iza svega ali neće moći da se dokaže. Mislio je da je trebalo na ovaj način dejstvovati mnogo ranije. Ona stvar na kojoj on radi zajedno sa Monom i Vilijem Springfildom u Blek River Vilidžu mogla bi da se izjalovi i da krene neželjenim tokom.

– Za deset minuta više ni jedan jedini miš neće moći da izađe odavde! – obećavao je riđokosi O'Brajen. – A upravo do toga ti je stalo, zar ne?

Džerom Parker potvrdi. Upravo do toga mu je stalo. Hteo je da spreči da stari Rafael Koralito ipak u poslednjem trenutku prebaci ogromne rezerve srebra u Rosvel ili u Portales. Za godinu dana se na hacijendi sigurno sakupilo čitavo bogatstvo. Ako bi on, Parker preuzeo hacijendu, bogatstvo će se nalaziti još uvek tamo.

– Ljudi treba da iščeznu odavde čim obave posao i budu isplaćeni, Parker – upozorio je O'Brajen – Sa njima nema nikakvih teškoća, jer obavljaju svoj posao ne postavljajući pitanja. Ja sam ti uostalom obećao da ću nabaviti prave ljude za ovaj posao.

Džerom Parker nije imao primedbi. Pogledao je O'Brajena. Video je da se od uzbuđenja ožiljak na njegovom licu zažario.

– A što se tiče Meksikanca i hacijende to neće predstavljati veliki problem. Poznajem ove momke još iz vremena kada sam se zajedno sa svojim ljudima morao da sakrivam u Meksiku. Nisam nikada upoznao ni jednog hlabrog Meksikanca. Čim jedan jedini bude mrtav podbiju pete i grabe prema horizontu!

Između stena se uspraviše ljudi oznojenih tela. Znak da je posao okončan.

– Obavljeno je! – kazao je O'Brajen trijumfalno. – Naći ćemo se sa ljudima, isplatiti ih i gotovo. Kada dobiju novac nestaće! Onda možemo da nastavimo naš put za Blek River Vilidž.

Džerom Parker je bez reči prihvatio predlog. Uspravio se, otrešao prašinu sa crnog odela, ispravio futrolu u kojoj je bio kolt i uzeo „vinčesterku“ koja je ležala kraj kamena. Pošao je za dežmekastim, ričokosim O'Brajenom sve do platoa na kojem su se nalazili konji. Ova dva tako različita čoveka su se ćutke vinula u sedla i odjahala.

Pola sata kasnije posao je bio likvidiran. Ljudi koji su postavili eksploziv između stena već su grabili u pravcu Rosfela. Vraćali su se u grad iz kojeg su i došli da obave ovaj posao. Žmirkajući, Džerom Parker je gledao za njima sve dok se nisu izgubili iza velikog oblaka prašine koji su uskovitlali njihovi konji.

– O kejl!, – kazao je Parker. – Krenimo odmah. Ko će potpaliti fitilje?

– Ja – kazao je Hovard Koleman. Bio je pravi kolos. Imao je stotinjak kilograma ali se kretao veoma spretno i brzo kao da je plesač. Nije imao ni punih 30 godina ali je njegova gusta tamna kosa bila upola progušana sedim vlasima. – Gde ćemo se sastati?

– Na pet milja odavde kod područja sa kaktusima. To ne može niko od nas promašati.

Hovard Koleman klimnu glavom, povede svog konja za uzde i povede ga u kanjon. Parker, O'Brajen i Fricel, mali crnokosi čovek šiljatog, gotovo pacovskog lika odjahali su odatle u drugom pravcu. Fricelove oči su bile neprirodno blizu što mu je još dodatno davalo podmukli izgled.

– Hoćemo li još učiniti posetu hacijendi? – pitao je O'Brajen.

– Da li je to važno? – pitao je Parker, koji je ustvari želeo da najbrže moguće stigne u Blek River Vilidž.

O'Brajen sleže svojim izuzetno širokim ramenima.

– Ja se lično rado srećem sa svojim protivnicima i običem i ispitam teren pre nego što nasrnem na njih. – objasnio je O'Brajen. – Ali ti si gazda Parker. Ti određuješ i ti plaćaš!

– Ići ćemo zaobilazno u grad preko hacijende. Onda ćemo se večeras svi sastati u Blek River Vilidžu!

Odmakli su se od kanjona više od jedne milje kada iza njih odjeknu snažna eksplozija. Grmelo je i treštalo. Parker se okrete u sedlu. Ugledao je ogroman oblak prašine koji se dizao i za izvesno vreme pomračio sunce. Ljudi koje je najmio O'Brajen su doista izvrsno obavili svoj posao. Bar tako se činilo na prvi pogled. Čim se minirane stene budu sunovratile u kanjon, više neće biti prolaza. Drugim rečima, Rafael Koralito nema nikakvih izgleda da svoje blago prebaci u Rosfel ili u Portales.

V

Kada je Šejn zaustavio konja na kružnom prostoru ispred glavne zgrade džinovske hacijende bio je svestan činjenice da je nekoliko pušaka uprtih u njega. Lagano i oprezno je kliznuo iz sedla i uspravio se. Poveo je svog konja za uzde do niskog pojila. I sam je zahvatio vodu šeširom i kvašio užareno lice. Tek kada je obrisao vodu sa očiju ugledao je ljude.

Dvojica su došla iz glavne zgrade. Stajali su na prostranoj terasi koja se prostirala duž celog lica zgrade. Ostala dvojica su došla s leve i sa desne strane tako da su ga imali na meti i to ako treba pod unakrsnom vatrom. Naravno, pod pretpostavkom da stranac ima neprijateljske namere.

Šejnov pogled je ostao prikovan za starog Meksikanca srednjeg rasta. Delovao je nekako čvornovato, imao mnoge ožiljke i karakterističan dug nos. Do tada mu niko nije opisao Rafaela Koralita ali je bio ipak uveren da pred sobom ima Končitinog oca. Podigao je obe ruke kao da se brani.

– Ne bojte se, – kazao je tiho. – Došao sam sa apsolutno miroljubivim namerama.

Rafael Koralito podiže ruku na šta se istog časa spustiše cevi „vinčesterki“ do tada upravljenih na Šejna.

– Ko si ti? – upitao je starac izrovašenog lica.

– Šejn!? – glasio je kratak odgovor.

Rafael Koralito se podiže na vrhove prstiju. Oči mu blesnuše. Desnom rukom je zabacio na potiljak sombrero ukrašen srebrnim širitima.

– I? – upitao je Rafael Koralito tiho.

Čovek iz Sedme brigade podiže obrve. – Izgleda da sam zbog tvog sina Paka navukao na vrat teškoće do kojih mi uopšte nije stalo – kazao je Šejn mirno. – Istina to nikako nije Pakova krivica. Jednostavno nije trebalo da zavláčim svoj nos u tuđe poslove i odnose. No to se ipak dogodilo. Sada bih rado saznao šta me očekuje.

Stari Meksikanac mu priđe korak bliže. Zastao je kod stepenica koje su vodile na trg pred kućom.

– Zar ti Pako nije kazao?

Šejn odmahnu glavom. – Od sinoć ga nisam više video. Onaj melez, mislim šerif mi je rekao da se Pako preko dana negde prikriva i pojavljuje tek uveče.

– A toliko dugo nisi hteo da čekaš! – rekao je Huan Eskonido koji je stao uz svog šefa.

Šejn dobro osmotri visokog i vitkog čoveka čiji je stav bio napet, zategnut. Ka puma pred skok. Imao je nervozne ruke koje su poigravale iznad futrole revolvera.

– Tako je – potvrdi čovek iz Sedme brigade.

– Jesi li zapao u teškoće zbog toga što si pomogao Paku?

– Pa moglo bi se reći tako. Vilijam Springfield, šerif poslao je na mene jednog ubicu. Bio sam sa Končitom zajedno. Uspela je da mi skine s vrata tog momka s uperenim „deringerom“ a kada sam krenuo na ubicu, likvidirao ga je sam Springfield. Bez svedoka i bez nevolja.

Kada je Šejn izgovorio Končitino ime stari Rafael Koralito se trže i preblede. Njegov, inače dug nos, sada se činio još dužim.

Pre nego što su Rafael i Huan mogli bilo šta da kažu na trg pred kuću dojahaše galopom dva jahača. Konji su im bili oznojeni i umorni. Pena im je poletela na njuške kada su ih naglo zauzdali.

– Minirali su Mesa kanjon, šefe! – reče jedan od dvojice Meksikanaca zadihano. – Potpuno gusto. Tu više niko ne može da prođe.

Rafael Koralito steže pesnice. Izmenjao je brzi pogled sa Huanom Eskonditom, svojim prijateljem i zastupnikom.

– Parker! – procedi visoki vitak čovek kroz zube. – Blokirao je put, prolaz prema severu, šefe. Hoće da nas prikuje ovde za haci-jendu!

– Tako izgleda – uzvratio je Koralito zamišljeno. Onda ponovo pogleda dvojicu koji su mu doneli vest. – Jeste li videli još nešto značajno?

– Četvorica su krenula ovamo – kazao je Meksikanac koji je i saopštio lošu vest. Drugi je bio do te mere iscrpljen da nije imao snage da prevali i jednu jedinu reč preko osušenih usana. – Nalaze se na sat jahanja iza nas. Ostaće kraj barijere koja se nalazi ispred ove doline. Tamo dvojica naših ljudi čuvaju stražu.

Čovek iz Sedme brigade nije skidao pogled sa Rafaela Koralita. Starčevo lice kao da je u ovih nekoliko minuta upalo a oči još dublje utonule u duplje. No samo časak kasnije kao da se trgao, uspravo i živnuo. Oči su mu zasvetlele.

Huan Eskondito se odvoji od svog šefa i pođe niz stepenice. Zastao je na tri koraka ispred Šejna. Prodorno je posmatrao čoveka iz Sedme brigade a onda načini ustima prezrivu grimasu i levim kažiprstom pokaza na Šejna.

– Ko nam kaže da im on ne pripada? – pitao je grlenim glasom. – Poslali su ga da ispita teren!

Šejn se nasmeja muklo i pođe sam jedan korak bliže Huanu. – Trebalo bi da obuzdaš svoj jezik i ako već nekog moraš da vređaš, osmotri ga prvo dobro.

Eskondito se trže. Desnica mu kliznu nadole. Prsti su mu već dodirivali dršku „kolta“.

– Ja sam te već osmotrio gringo – kazao je. – Nekako mi se ne dopadaš!

– To je obostrano – uzvratio je Šejn. – Ni ja nisam oduševljen tobom.

Ne obraćajući više pažnju na Eskondita, Šejn se obrati vlasniku hacijende. – Imaš dobrog sina i dobru kćer, Rafael Koralito – kazao je tiho. – Da sam na tvom mestu pokušao bih da ih zadržim.

– Gringo!

Šejn je posmatrao Huana Eskondita koji je već do pola izvukao revolver iz futrole.

– Ukoliko je ovo dobar čovek Rafael Koralito, ja bih se na tvom mestu pobrinuo za to da skloni prste sa pucaljke. On doista nema nikakvih šansi!

Stari Meksikanac je hteo da kaže nešto ali je to došlo previše sporo jer se Eskondito nije mogao zaustaviti. Šejn je video kako Eskondito podiže revolver. U istom deliću sekunde bacio se na zemlju i umesto da se i sam maši oružja zahvatio je šakom prašinu. Meksikanac mu je bio tako blizu da mu je Šejn mogao baciti punu šaku prašine u lice pošto je prvi metak promašio.

Eskondito je još jednom povukao obarač, no ovog puta je bio potpuno zaslepljen da protivnika nije čak ni video. To je čovek iz Sedme brigade iskoristio i skočio na noge. Zamahnuo je i žestoko pogodio Eskondita posred lica. Dok se ovaj zanosio u nazad uspeo je da mu snažnim udarcem noge izbije revolver iz ruke. Oružje je u širokom luku letelo kroz vazduh.

Pomalo zadihan, Šejn se opet okreće prema Rafaelu Koralitu. Stari se poslednjih minuta nije ni pomerio s mesta. Nisu ni ostali. No oni su držali oružje upereno na Šejna.

– Žao mi je – kazao je Šejn i slegnuo ramenima. – Pako mi je sasvim drugačije opisao prijem na koji ću naići ovde na hacijendi. Rekao mi je da je čovek koji je tvom sinu spasao život uvek dobro došao gost.

Rafael na trenutak obori pogled. Huan je bauljao kroz prašinu na trgu i trljao suzne oči. Očajan, kako je izgledao, tražio je oružje koje mu je Šejn izbio iz ruke.

– Spustite oružje! – doviknuo je Koralito svojim ljudima, koji su Šejna još uvek držali na nišanu. – A ti Huan idi na bunar i umij se pa onda dođi u kuću. No pre toga se pobrini da se neki ljudi popnu na krovove i stražare. Pošalji glasnike i do rudnika. Tamo treba posebno biti oprezan i budan! A naši ljudi kod barijere neka se pritaje i ne reaguju. Ako već neko hoće da nam učini posetu onda želim i da ga vidim!

Rafael Koralito se okrenuo. Bio je uspravljen i krutog držanja kao da je progutao štap. Tako je ispred Šejna ušao u kuću.

– Šta ti je Pako kazao? – upitao je kasnije.

– Ništa – uzvratila Šejn iskreno. – Hteo je da kaže nešto ali ja nisam želeo njegovu zahvalnost. Smatrao sam da sam učinio nešto što bi svako drugi na mom mestu. Nisam hteo ni njegovo hvala, a ni njegove teškoće. Jedino mi je rekao da sam na ovoj hacijendi uvek dobro došao!

Stari Meksikanac je zastao kraj bara i pogledao upitno čoveka iz Sedme brigade.

– Čašu meskala, molim – kazao je Šejn.

Dobio je rakiju od agave, a kada je vlasnik hacijende seo iza džinovskog pisaćeg stola Šejn je seo u duboku kožnu naslonjaču.

– Zbog čega si došao? Ime ti je Šejn, zar ne? – pitao je Rafael.

Čovek iz Sedme brigade klimnu potvrdno glavom.

– Rad sam da saznam zbog čega se neko toliko ustremio na moj skalp – kazao je. – A onaj zločinački melez kojeg je Parker načinio šerifom strasno želi moj skalp, senjor.

Rafael se nasmeja tiho ali to baš nije zvučalo naročito veselo. – Ti si pomogao pogrešnom čoveku, Šejn. To je sve. Jesi li saznao nešto?

– Samo to da je Parker žestoko nameračio ovu hacijendu. Stalo mu je do toga da ti napustiš ovaj kraj i da on bude jedini gospodar u ovom kraju. Da se tako oseća. Načuo sam nešto i o velikim zalihama srebra koje čekaju da budu otpremljene kao i o velikim rezervama u samim rudnicima.

– Pa onda si čuo baš sve – kazao je Rafael Koralito muklo. Čovek iz Sedme brigade je uporno posmatrao Rafaela a onda odmahnuo glavom. Ovaj je otpio gutljaj meskale i ustao iz fotelje. – Ne to nije sve, – priznao je. – To nije cela istina.

Rafaelo Koralito se sruči ponovo u naslonjaču. Oči su mu se pretvorile u dva tanka proreza a usne delovale kao beskrvna crta.

– Ti si mom sinu spasao život...

– A tvoja kćerka Končita je spasla moj jer je „deringerom“ držalaubicu iz zasede kojeg mi je Springfield poslao. Gledajući tako računi su poravnati, mi smo kvit, senjor. Mislim da o tome više ne treba govoriti.

U međuvremenu se Šejn pridigao.

– Sedite ponovo, Šejn.

U Rafaelovom tonu bilo je nečeg zapovedničkog. Šejn ga je poslušao, zavalio se u naslonjaču i prekrstio noge.

– Šta smerate, Šejn?

– Odjahaću nazad u Blek River Vilidž – odgovorio je odlučno. – Ne mogu se setiti da sam ikada pobegao ispred bilo kakve teškoće. Mislim, osim toga, da Pako stoji na prilično izgubljenoj poziciji. Ja ga ne poznajem. Znam samo ono što mi je Končita ispričala o njemu. Po tome je on mladić koji neizmerno voli svoga oca i rado bi dao život za njega ako bude potrebno. Ono što je između tebe i Končite to mene ne zanima, senjor. Ja znam da ona nije ni malo drugačija od svog brata.

Ramena Rafaela Koralite neprimetno klonuše.

– Ono što je ona sada to su učinili drugi od nje, – dodao je Šejn. – Ali to se mene ne tiče.

– Hteo bi da znaš šta je između mene i Parkera, zar ne?

– Samo ako ti to hoćeš da kažeš.

Stari Meksikanac uze cigarilos i pripali ga. U međuvremenu je u sobu ušao i Huan i klimanjem glave dao Rafaelu znak da su njegova naređenja izvršena.

– To je kratka i jednostavna priča, Šejn – rekao je stari. – Između mene i Parkera je došlo do dvoboja na glavnoj ulici Blek River Vilidža. Bio je brži na oružju i sigurno bi me ustrelio da se iznenađajegova žena nije bacila između nas. Usijano olovo namenjeno

meni pogodilo je nju. Izdahnula je pola sata kasnije. Napustio sam grad i nikada više od tada nisam kročio u njega. Parker se bacio na poslove i sve što je postajao veći i moćniji sve žešće je priželjkivao osvetu. To je cela priča.

– On nije na pošten način stekao ono što ima, kako mi se čini? – primetio je Šejn.

– Sam bog zna da nije – odgovorio je stari Meksikanac. – No sada je uspeo i sada sam ja na redu, Šejn. Trajalo je prilično dugo ali sam ja sve vreme računao s tim. Znamo da će preduzeti nešto ali ne znamo šta je to i kada treba da se odigra. Da bi to saznao Pako se protiv moje volje uputio u grad. Ostalo znaš i sam. Još jednu čašu meskala?

Šejn prihvati. Kada je hteo da ustane i posluži se sam, prišao mu je Huan i spustio ruku na rame a onda se ćutke uputio do bara, natočio piće i doneo mu.

– Žao mi je – kazao je. – Izgubio sam nerve, Šejn!

– Sve je u redu – uzvratilo je čovek iz Sedme brigade. – Nije se ništa dogodilo.

– Jeste – tvrdio je Huan. – Mogao si me ubiti ali ti to nisi učinio. Tvoj sam dužnik.

– Zaboravi! – predložio je Šejn, a onda se ponovo obratio starom Meksikancu. – Zašto baš sada očekujete da Parker preduzme nešto?

– Reci mu ti Huan!

Huan Eskondito se smesti na drugu naslonjaču. Otpio je gutljaj meskale i pripalio cigarilos.

– U pitanju je srebro – kazao je tiho. – Cena je skočila i skače i dalje pa zbog toga nismo, kako je inače bilo uobičajeno, otpremali pošiljke tri puta godišnje u Portales, nego ga smestili ovde na imanju. U pitanju je čitavo bogatstvo a Parker je lukav poslovni čovek. Računa s tim da ne samo preuzme hacijendu nego i ovde smešteno srebro.

– To je mogao već odavno...

– Mogao je – složio se stari Rafaelo. – Ni sam ne znam zbog čega je čekao do sada. Možda su mu nedostajali pravi ljudi za takav poduhvat a sada ih je okupio. Iz tog razloga je i napustio Blek River Vilidž. Već je najavio svoj dolazak i svoje namere.

– Kako to misliš? – upita Šejn iznenađeno.

– Pre nekoliko sati je Mesa kanjon miniran – objasnio je Huan Eskondito. – Kanjon je zatrpan i neprolazan. A to je jedini put za Portales. Drugim rečima, čak i kada bismo hteli ne bismo mogli više da transportujemo srebro do odredišta, Šejn. Za mene je to početak.

Čovek iz Sedme brigade huknu glasno. Parker je kako se činilo bio bistar, podmukli pas.

– Oni dolaze šefe! – doviknu neko spolja.

Huan Eskondito skoči i dokopa „vinčesterku“ koju je spustio pored naslonjače. Odlučnim potezom je ubacio prvi metak u cev.

– Četiri čoveka, šefe. Parker je među njima. Da li da ga pustimo da kroči na trg?

Gnevan i ogorčen Huan Eskondito odmahnu glavom.

– Njih četvorica su sami – ponovo se oglasi čuvar.

– Ovo je jedinstvena prilika – promrsi Huan.

– Jedinstvena prilika da postanemo ubice – tvrdio je Rafael Koralito veoma pribrano. – Treba li da stanemo u isti red sa Parke-rom i njegovim ubicama?

Huan Eskondito obori pogled a onda ga podiže upitno prema Šejnu.

– U svakom slučaju treba saslušati ono što imaju da kažu – predložio je čovek iz Sedme brigade.

Ustao je kada i Rafael Koralito i pošao sa njim na prostranu ve-randu. Pogledao je oko sebe. Na krovovima okolnih pomoćnih zgrada videli su se naoružani ljudi. Ako Parker doista nešto smer-a nema nikakvih šansi da živ napusti hacijendu.

Oblak prašine koji su podizali jahači skoro da je zaklonio sunce. Spuštali su se blagom padinom. Konji su išli hodom. Sve jasnije su se nazirali jahači.

– Parker je na čelu, – došapnuo je Huan koji je stajao kraj Šejna. Nije držao „vinčesterku“ na gotovs. Još ne.

Šejn je žmirkajući zbog jakog sunca pažljivo osmotrio Parkera. Bio je to čovek srednjeg rasta, vitak, preplanulog lica i svetle kose. Nosio je tamno odelo elegantnog kroja. Mogao je imati oko 50 go-dina. Oči su mu bile plave kao planinska jezera. Impozantna poja-va koja može da uliva i poverenje i strah. Iza njega su jahali stame-ni riđokosi momak, jedan crnokosi malog rasta sa neprirodno bli-zu postavljenim očima i treći koji bi se kratko mogao opisati kao div. Šejn ih je posmatrao jednog po jednog. Poznavao ih je sve, istina ne lično, nego sa poternica. Crvenokosi je bio O'Brajen, žgo-ljavko Fricel a gorostas Koleman za kojeg se tvrdilo da je toliko snažan da može biku slomiti vrat.

Bila su to tri bezobzirna zločinca, ubice za kojima se tragalo u mnogim državama a kojima se ipak nije moglo, bar ne do sada, prići na puškomet. Parker je doista imao šareno društvo. Čovek koji zaposli takve tipove svakako nema ništa dobro na pameti.

– Poznaješ li ih? – upitao je Rafael koji je stajao levo od Šejna.

– Samo sa poternica. Inače ih nikada do sada nisam sreo.

– To znači da te oni ne poznaju. Ne poznaje te ni Parker, zar ne?

– Tačno je, Rafael.

Četiri jahača su se približavala lagano. Deset metara ispred ve-rande su zaustavili umorne konje. Kada su hteli da sjaše, Rafael Koralito odmahnu glavom.

– Ovo ovde je sveta zemlja Parker – prosiktao je Rafael Koralito.

– Ne smeš da kročiš na nju. Jedino bi mogao sa metkom u glavi da je poljubiš.

Parker zabaci crni „stetson“ na potiljak. Pogled mu je lutao od jednog do drugog čoveka na verandi hacijende. Prešao njime i pre-ko krovova glavne zgrade i pomoćnih zgrada na kojima su bili smešteni ljudi sa puškama.

– Ti baš stariš, Rafaelo! – kazao je Parker podrugljivo. – Sećam

se još uvek vremena kada ti nije bilo potrebno da se okružuješ tolikim oružjem.

– Tako je – potvrdi Rafael nemarno. – No bolje oružje u rukama sopstvenih ljudi, nego biti okružen trojicom revolveraša i ubica. Oni te koštaju prilično novaca a neće te dovesti tamo kuda si naumio.

Parker se cerio. Pokazao je rukom prema severu. – Jesi li čuo ono što se dogodilo sa kanjonom, Rafael?

– Zatrpao je – kazao je stari Koralito mirno. – Za nas to nije od značaja.

– Nema više mogućnosti za prolaz transporta u Rosfel ili Portales, Rafael. Zna se koje si ti ogromne količine srebra lagerovao tu u hacijendi. Ti mamiš hijene, Rafael. Zadaješ mi ozbiljne brige. Strepim za tebe.

– Inače, šta te još zanima i brine?

– Treba da dođeš u grad kod beležnika, Rafael. Tamo ćemo sačiniti kupoprodajni ugovor. Dobićeš doista dobru cenu. Veoma fer. Tada ćeš moći da pod stare dane sebi priuštiš nešto. Ja mislim da si ti veoma nesrećan, amigo.

– Zbog čega to misliš?

– Tvoj sin prokockava tvoj imetak po salunima, a kćer ti je postala kurva...

Munjevitom brzinom je Rafael ispalio metak iz „vinčesterke“ koji je Parkeru skinuo „stetson“ s glave. Lagani povetarac nosio ga je kroz prašinu na trgu.

Parker je grčevito stezao uzde svog konja tako da su mu zglobovi na ruci pobeledi. O'Brajen, Fricel i Koleman nisu pokazali ničim da ih ovaj metak nervira. Nisu se ni pomerili. Parker im je naložio da se drže po strani. Pošto je on šef i plaća ih činili su ono što je on zahtevao.

– Tvoj sin živi opasno. Moglo bi mu se lako dogoditi nešto – primetio je Parker.

Rafael Koralito spusti cev „vinčesterke“. U očima mu se ogledala mržnja. No gospodario je svojim osećanjima, umeo je da ih obuzdava. – Nisi smeo da dolaziš ovamo – kazao je tiho.

– Tvoja hacijenda mi se nalazila na putu, Rafael. Mislio sam da će te ona stvar sa kanjonom zanimati.

– To sam znao još pre nego što si ti stigao ovamo. Nisi smeo da dolaziš ovamo, ponavljam.

Parker se nasmeja grohotom. Telo mu se zateglo kao opruga. Mišići samo što nisu raskinuli ušivke na košulji. – Ja znam tačno kakav si ti, Rafael. Nisi u stanju da naudiš ni muvi. Apsolutno je bezopasno preći ti put. Ili možda hoćeš baš sada da pogaziš svoje principe i postaneš ubica?

– Šef možda neće, pseto! – povika Huan Eskondito. – Šta misliš o meni?

Parker okrete glavu prema Koralitovom čoveku od poverenja i zastupniku. – Ti nećeš učiniti ništa što ti šef ne naloži! – kazao je Parker prezrivo. – Kada si poslednji put video Končitu Meksikanče? U međuvremenu je postala još lepša i baca oko na Amerikance koji imaju pune džepove dolara.

Huan Eskondito pritisnu obarač na „vinčesterki“. Metak se zari tik ispred desne Parkerove čizme. Gotovo u istom trenutku desnice sve trojice razbojnika poleteše prema futrolama.

– Pre nego što povučete obarače kažite gde hoćete da vas sahranim? – kazao je Šejn ledenim glasom. Držao je „remington“ u ispruženoj ruci i žmirkao, jer je morao da ih posmatra obasjane jakim sunčevim zracima.

Niko se i ne pomače sa mesta. Ostali su da sede uspravljeni i ukočeni na svojim konjima. I Parker i njegova tri razbojnika.

– Ti znaš tačno šta će biti ako se Paku bilo šta dogodi – kazao je Rafael Koralito muklim glasom. – Tada ću te uništiti!

Parker se smejaao glasno.

– Sjašite! – naredio je Rafael mirno. – Bacite oružje na zemlju a onda se odmaknite četiri koraka od konja.

Džinovski Koleman zaškrguta zubima. Njegovi prsti su nemirno poigravali iznad drške „kolta“.

– Ne zaboravi da me podsetiš gde hoćeš da budeš sahranjen! – rekao je Šejn.

– Sjašimo – prihvatio je Parker. – Da vidimo šta stari ludak hoće od nas.

Tri zločinca su poslušala, sjahali su odbacili oružje i odmakli se od konja.

– A sada skidajte čizme, košulje i pantalone!

Parker razrogači oči. U ovom trenutku je pomislio da je bila prokleta greška uopšte svraćati na hacijendu.

– Za one koji me nisu razumeli ponoviću još jednom, – kazao je Rafael Koralito. – Ako posle ponavljanja neko nije razumeo, dobiće metak u rame!

Svi su se poslušno svukli sve do donjeg rublja. U toj vrsti odeće doista nisu ostavljali impresivan utisak.

– Sada se možete izgubiti odavde! – kazao je Rafael. – Pešice, džentlmeni! Konji ostaju ovde! Poslaćemo ih kasnije za vama. Zajedno sa stvarima naravno! Krenite!

Rafael je podigao ruku. Sa krovova je odjeknula pucnjava. Kraj grotesknih tipova u donjem rublju počela je da se kovitla prašina od metaka koji su se zarivali oko njih, dižući prašinu sa osušene zemlje.

Džerom Parker se isprsiio. I u ovakvoj neprikladnoj i moglo bi se reći ponižavajućoj odeći, trudio se da podnosi sudbinu kao džentlmen. Čak je i jedva primetan osmeh zaigrao na njegovom licu.

– Još ćemo čuti jedan o drugome, Rafael Koralito!, – brecnuo se. Posle toga je dao znak svojim ljudima. Krenuli su pešice. Rafael je gledao za njima. U njegovim tamnim očima nije bilo ni traga od likovanja. Mudar čovek! Parker mu je miniranjem kanjona otvoreno objavio rat. Tu objavu je prihvatio i Rafael Koralito na svoj način.

Nastajala su teška vremena. O tom Šejn nije imao nikakvih iluzija. I on sam, to mu je bilo jasno, sada je uključen u takva predstojeća vremena.

Huan odmahnu glavom. – Bila je to prokleta greška, šefe! – jeknuo je. – Da bi zauvek imao mir od njega trebalo ga je smaknuti!

Stari Rafael je zamišljeno klimao glavom. Ni potvrdno, ni odrečno. Neodređeno. Odložio je svoju „vinčesterku“ i nadlaničom obrisao ožnojeno čelo.

– Možda je on sada veoma besan pa će odmah preći na stvar, Huan. U tom slučaju će sve brzo biti iza nas!

– A Pako? – upitao je Šejn. – On se sada nalazi u sred lavlje jazine!

Rafael nemoćno podiže ramena. – Ne bi bio prvi koji je uspeo da umakne tim beštijama. I još, nešto, Šejn da su se doista odlučili da ga smaknu, već odavno bi bio mrtav.

Čovek iz Sedme brigade na to nije imao primedbi.

– Možda onaj melez sa zvezdom nije baš tako snažno nasrnuo na Paku jer Parker ima druge planove s njim.

Stari Meksikanac gotovo zareža.

– Šta se dešava sa hacijendom i rudnicima srebra kada tebe jednom ne bude više bilo Rafael? – interesovao se Šejn.

– Tada će Pako preuzeti sve i uraditi sa hacijendom i rudnikom šta bude hteo.

*

– Hej, Pako, budi se! Prokletstvo!

Bele slame ispod kojih je Pako ležao pomeriše se. Potrajalo je neko vreme pre nego što je mladić izvukao glavu iz slame i upitno pogleda oko sebe. Kao da je tražio nešto.

Džoša, vlasnik konjušnice koji je izgledao kao mumija i imao još samo jedan jedini zub stajao je pred Pakom, naslonjen na vile.

– Ako budeš brz i pogledaš iza ugla videćeš nešto od čega će ti srce brže zaigrati.

Pako je bio brz. Izvukao se iz slame u jednom skoku se uspravio na noge i provirio kroz rasklimatana vrata konjušnice.

Četiri spodobe kretale su se pod zaštitom mraka priljubljeni uz fasade kuća. Osim starog Džoše koji je imao oči kao soko izgleda da ih niko nije primetio. Džoša je stao uz mladića i kikotao se kao stara usedelica kojoj se neko udvara.

– Kada si, sine, video ovakav prizor? – pitao je. – Veliki Parker u donjem rublju i bos!

Pako se jedva uzdržavao da ne prasne u smeh. – Poznaješ li one ostale? – pitao je starog konjušara.

Džoša odmahnu glavom: – Ovako odeveni deluju prilično bezazleno – kazao je. – No ipak mislim da ih je Parker izvukao iz pakla da bi za njega obavili neki prljav posao. Možda bi bilo bolje da se za neko vreme izgubiš iz Blek River Vilidža. U poslednja dva dana se mnogo toga dogodilo. Parker će saznati i pobesneti.

– Jesi li video stranca?

Džoša otpljunu. Lupio se kažiprstom po glavi govoreći:

– Taj nije čitav! – kazao je. – Još nikada nisam video čoveka koji otvorenih očiju srlja u smrt. Prokletstvo, završiće u nekoj provaliji zbog toga što je tebi i tvojoj sestri držao stranu. Zakačio se sa melezom i uvredio ga. Ja doista ne znam šta je tom momku!

Pako Koralito otrese slamu iz kratke crne kose. Njegove inače blage smeđe oči imale su sada neki opasan sjaj. Lagano se kretao po praznom boksu. Tamo je sakrio svoju „vinčesterku“ i opasač sa revolverima. Proverio je magacine a onda ih vratio u futrole. Držao je „vinčesterku“ u desnoj ruci kada je stao uz Džošuu koji je još uvek bio na vratima.

– Ti si lud, sinko! – promrsio je stari konjušar. – Prokletstvo, onda kada si se ti rađao ja sam pomagao doktoru. Ne bih nikako hteo i da te sahranjujem.

Pako Koralito spusti ruku na mršavo, koščato rame konjušara i zagleda se u njegove plave, vodnjikave oči. – Ne boj se – kazao je tiho i gurnuo mu u ruku dvadeseticu. – Idi preko u salun Džošua. Popi jedno ili dva pića. Kupi bocu rakiye i cigare. Ali, pre svega, drži oči i uši otvorene. Onda se vrati ovamo i ispričaj mi kakvo raspoloženje vlada u salunu. Važi?

Stari Džošua nipošto nije bio oduševljen zadatkom. Ali je opet bilo kao i uvek do sada, nije bio u stanju da Paku Koralitu bilo šta odbije. Mrmljajući i proklinjući izađe kroz rasklimatana vrata i uskoro nestade s vidika.

Pako sede na toplo tle i pripali cigarilos. Došao je u Blek River Vilidž da bi otkrio šta Parker planira. Nešto je lebdelo u vazduhu. Prokleti kućkin sin ih je previše dugo ostavio na miru.

Pre dve nedelje su ubijena dva čoveka kod rudnika, koji su se interesovali za zalihe srebra. Jedan od njih je živio dovoljno dugo da bi ispričao da su poslali iz Blek River Vilidža. Posle tog događaja Pako je bio za to da se sakupljeno srebro najbržim putem otpremi za Portales, ali Rafael tvrdoglavi starac nije delio mišljenje svog sina. Tvrdio je ako se već neko interesuje za rezerve srebra motriće na transport i može izvršiti prepad i poubijati ljude. Mnogi životi bi tako mogli biti žrtvovani. Smatrao je da sve treba ostaviti tu gde jeste i pustiti razbojнике da dođu ako im je do srebra.

Pako se smešio dok je mislio na to. Njegov otac nije baš mislio pogrešno. Najzad, na hacijendi se najbolje mogu braniti. I još nešto je imalo odlučujuću ulogu: Rafaelo je bio sit čekanja. Ostario je iako to nikada nije priznao. Hteo je da sredi tu stvar, da je okonča pre nego što legne na samrtničku postelju. Šuškanje na drugom kraju štale trže Paka iz razmišljanja. Naglim pokretom se uspravo i uperio cev „vinčesterke“ u pravcu iz kojeg se čuo šušanj. Tamo pozadi na zadnjem delu štale bila su jedna mala vrata koja su se u tom trenutku lagano pomerila.

Pako zadrža dah. Oči su mu se pretvorile u dva uzana proreza. Međutim, nije mogao da vidi više. Prošle su dve tri sekunde. Onda je ugledao nečiju senku, koji je ulazio u štalu krišom kao lopov. Pako se saže još niže prema tlu. Bilo je u gradu nekoliko osoba koje su znale da se prikriva u konjušnici starog Džošue. Verovatno je neko krenuo po njega.

– Pako!

Mladi Meksikanac je prepoznao glas stranca koji je prethodne večeri bio uz njega i spasio mu život. Saznao je nešto i od Končite.

– Ovde sam!

Šejn se uspravi i došunja do Paka. Spustio se kraj njega na tle.

– Imaš sreće što nisam nervozan – kazao je mladić. – Prokletstvo, ne bih nikada oprostio sebi da sam ustrelio čoveka za kojeg moja sestra tvrdi da se bolji ne može ni zamisliti!

Šejn odmahnu rukom. – Jesi li video tužnu povorku?

Pako potvrdi. Oči mu blesnuše. – Imaš li ti nešto s tim?

– Posredno – reče Šejn. – Bio sam na hacijendi kada su se pojavili tamo, Pako! Pre toga je nekoliko ljudi miniralo i zatrpalo prolaz kroz Mesa kanjon. Sada je neprolazan.

– Dakle, moj stari je bio u pravu – kazao je mladić tiho. – Parker više ne može iz meni nepoznatih razloga da čeka duže. Zavrbovao je neke ljude koji za njega treba da obave prljav posao. Šta kaže stari Rafael, moj otac?

– Treba da budeš oprezan – uzvрати čovek iz Sedme brigade.

– Nije pominjao da treba da napustim grad?

– Ne!

Pako je bio zadovoljan. To se čitalo na njegovom licu. – On veruje u mene. Smatra me sposobnim. Zbog toga sam ponosan, Šejn. Huan Eskondito je bio drugog mišljenja, zar ne?

– Pa ne baš direktno! Ali je zabrinut za tvoje zdravlje. I za Končitino takođe. Ja mislim da je on još uvek nije zaboravio.

– Zna li on da si proveo noć sa Končitom?

Šejn nabra obrve. – O tome nije bilo reči – odgovorio je. – Ali sam ipak nešto uspeo da ustanovim, Pako. Srce starog Rafaela nije više kameno. Ja mislim da želi da se njegova kći vrati na hacijendu. Nije to kazao, ali...

– On to i ne bi nikad prevalio preko usana, – tvrdio je Pako. – Ja sam starog Džošuu, vlasnika ove konjušnice poslao u salun „Srebrna žila“. Možda ću uhvatiti nešto o tome šta noćas treba da se odigra.

– Hoćeš li ti večeras tamo?

– To dugujem samom sebi i svom glasu, Šejn. Jedan Koralito nikada ne podvija rep.

– Juče si imao sreće koliko si težak!

– Jesam! – mladi Meksikanac zamišljeno klimnu glavom. – Šta ukazuje na to da se i večeras neće zbiti isto?

– Ne znam – uzvрати čovek iz Sedme brigade iskreno. – Kada budeš došao ja ću već biti tamo.

Pako se na to nasmeja. – Tvoj prijatelj šerif je već tamo. Parker je poveo sobom neke ljude koji će sigurno stati na stranu Springfilda. Dakle, ni za tebe to baš neće biti ugodna večernja šetnja.

To je čoveku iz Sedme brigade bilo potpuno jasno. Springfild ga je mario koliko i crnu udovicu koja lagano prelazi preko lica gamižući onome ko ne može da se brani.

– U redu, mladiću, – kazao je Šejn. – Videćemo se kasnije.

Džerom Parker je stajao kraj stuba trema. Uzane stepenice su vodile gore a ograda je bila ukrašena umetničkom rezbarijom. Na neki gotovo neobjašnjiv način pri mnogim obračunima vatrenim oružjem u salunu „Srebrna žila“ nije zaradio ni ogrebotinu. Bio je ponovo normalno, što će reći veoma elegantno, odeven. Nije izgovorena ni jedna neprikladna reč, ni jedna dvosmislica, što je ukazivalo na to da je njegov ulazak u grad sa novim ljudima nije video.

Ukočenim pogledom pratio je šta se dešava u prostoriji u kojoj se nalazio šank. Salun je bio pun kao i svake večeri uostalom. Čak bi se moglo reći i previše pun za ovo doba. Ljudi kao da su slutili i očekivali neku senzaciju pa niko nije hteo to da propusti.

– Jesi li saznao nešto o momku koji se zove Šejn? – pitao je Parker. Gledao je lepu Monu koja je stajala tik uz njega, tako blizu da je osećao njene obline.

Mona Viggins odmahnu glavom.

– Došao je u grad kao uragan i šerifu pobrkao račune. A već smo gotovo sigurno sredili malog Paka! Sve je, naime, bilo pripremljeno i organizovano.

Parker ljutito odmahnu rukom. Bio je dovoljno star da zna da se uvek mogu dogoditi nepredviđene stvari koje se ne mogu unapred uračunati ili izbeći. Moralo se živeti s tim. To ga inače u normalnim okolnostima i nije naročito uzrujavalo. Međutim, događaj na hacijendi bio je za njega prelivajuća kap.

– Videla si ljude koje sam doveo sobom – kazao je Parker. – Oni će srediti stvar. Naravno, zajedno sa Springfieldom, ali su oni na prvom mestu.

– To se šerifu neće dopasti – kazala je Mona i pribila se još više uz Parkera. Morala je da podigne pogled jer je on bio za glavu viši od nje. Oči su joj svetlele jer je bila ubeđena da će je Parker učiniti najbogatijom ženom u kraju. Bilo je dogovoreno da će ona učestvovati u stvari sa hacijendom, naravno i u deobi. Po pravilu je do sada bar Parker držao obećanja. Osim toga, bio je najbolji ljubavnik od svih koje je do sada imala. A to govori već nešto njemu u prilog.

Parker se nasmeja resko, obuhvati njen tanki struk i oštro je privuče k sebi.

– Ti si vraški lepa žena Mona – kazao je žustro, nemirno prelazeći rukom preko njenih oblina. – Ti si nesputana, pokvarena i bezobzirna. Mi ćemo odlično odgovarati jedno drugome.

Mona Viggins se smešila. – Da li je to možda ženidbena ponuda?

Parker je gurnu nazad posmatrajući je uporno nekoliko trenutaka a onda odmahnu glavom. – Ne još, – kazao je odlučno. – Ali ćemo se na to sigurno vratiti kada sve bude obavljeno. Hteo bih da se pozabaviš onim strancem, Mona!

– Na njega se već okačila mala Meksikanka.

Parker tiho opsova. Prešao je zamišljeno rukom preko kratko podšišane plave kose. U njegovim plavim očima blesnu ledeni sjaj. – Voleo bih da možemo nešto početi s tom malom. No, stari Rafael je odbacio, odrekao je se. Svejedno mu je šta će joj se dogoditi. Ponekad doista ne mogu da shvatim te Meksikance.

– Pako je veoma vezan za nju – podseti ga Mona. – Ako bi nešto krenulo neželjenim tokom, ona bi mogla biti adut protiv Paka, Džerome! No u ovom trenutku vidim još veću opasnost u strancu po imenu Šejn. On je tek pre jednog dana došao u grad i pored Springfieldovog truda da bude drugačije još uvek je živ.

Parker odmahnu rukom. – U nekim stvarima je Springfield pravi idiot. Ako nekog čoveka ne možeš licem u lice savladati i pobediti, onda mu treba sa sigurnog rastojanja ispaliti metak u leđa.

U tom trenutku su se krila pomičnih vrata saluna otvorila širom i u deo saluna u kojem se nalazio šank ušao je Šejn. Odjednom zavlada tišina. Klavirista je za trenutak zaboravio da udara po dirkama, kelneru se iza šanka prelilo pivo, a polunaga devojka na bini prestala je da peva.

Parker žmirnu. Čoveka kakav je ovaj Šejn sretao je više puta. Međutim u ovom je bilo nečeg posebnog. Pripadao je sasvim sigurno onoj najopasnijoj vrsti. Parkera ne bi čudilo da takav čovek nosi zvezdu.

– Pobrini se o njemu, – kazao je Parker muklo. – Hteo bih da saznam malo više o njemu. Uskoro treba da dođu O'Brajen, Fricel i Koleman, ona trojica koje sam doveo sobom. Koleman je dobio nalog da ga smrvi pesnicama, ukoliko bi došlo do nekog sukoba. Čim Pako bude stigao treba da počne partija pokera. I ja ću se uključiti u partiju. Ti ćeš deliti karte i pobrinuti se za to da Meksikanac dobije u ruke falš kartu. Ovoga puta ćemo ga ščepati, neka je proklet!

Mona Vigin se složila. Spustila je na izbrijani Parkerov obraz poljubac i pošla dva koraka napred. Sada se mogla još bolje videti. Svi ljudi se okretoše prema njoj. Bila je pravi praznik za oči. Obline su joj bile sputane u haljinu od srvenog satena. Činilo se da šavovi neće izdržati kretanje njenog prelepog tela. Duboki izrez dosezao je bezmalo do pupka i prikazivao njene čvrste, bujne grudi. Pri svakom udisaju vazduha, činilo se da se sve više otkrivaju.

Mona Vigin nije bila samo najlepša žena u Blek River Vilidžu nego i najneobuzdanija, žena koja nije krila ništa od onog što je mogla ponuditi muškarcu. Tome valja dodati da kada je bila u pravom raspoloženju poklanjala je svoju blagonaklonost ne tražeći ništa za uzvrat.

Šejn je bezmalo stigao do šanka kada se Mona pojavila odozgo, silazeći niz stepenice. Zastao je i odgurnuo „stetson“ na potiljak levom rukom dok je u desnoj držao „vinčesterku“, prebacivši je preko ramena. Delovalo je to kao da se ne oseća dovoljno sigurnim niti bezbednim samo sa revolverom. Pogledao je lepoticu i primetio laki blesak u njenim tamnim, krupnim očima. Znao je samo da taj salun pripada njoj i da je čvrsto povezana sa Parkerom. Vreme boravka u ovom gradu je bilo suviše kratko da bi saznao više o njoj.

Kada je Mona nastavila silazak niz stepenice, Šejn priđe šanku. Iako je tamo vladala velika gužva, odmah su mu napravili mesto. Spustio je „vinčesterku“ na ploču i osmehnulo se krupnom kelneru

koji se očigledno osećao nelagodno. To se moglo videti po sitnim graškama znojka koje su mu orosile čelo.

– Mogu vam smestiti pušku ispod šanka – ponudio je Sam, kelnner.

Čovek iz Sedme brigade odmahnu glavom. – To bi bilo gotovo tako kao da mi hoćeš jednu nogu skloniti ispod šanka – kazao je. – Nego stavi mi na šank flašu i jednu čistu čašu!

Krupni Sam je pohitao da ispuni zahtev. Na desnoj strani šanka, na samom uglu je stari Džošua, vlasnik konjušnice promrmljao nešto, dokopao flašu, brzo bacio pogled na Šejna i hramajući napustio salun „Srebrna žila“. Pogled starog Džošue bi se mogao uvrstiti u one koji bi se mogli nazvati konačnim opraštanjem od nekoga ko za uvek odlazi u večita lovišta.

Sam spusti flašu viskija i čašu na šank. Došapnuo je Šejnu veoma tiho tako da niko nije mogao čuti. – Oprezno mister! Ovde se muvaju neki tipovi koji nameravaju da grobaru zadaju posao.

Šejn jedva primetno klimnu glavom. Otvorio je flašu i natočio punu čašu viskija. Kada je ispio i hteo da je spusti nazad na šank kraj njega se stvorila Mona Viggins. Oblak teškog, sladunjavog parfema okruživao je lepoticu broj jedan Blek River Vilidža.

– To je bilo na račun kuće, mister – kazala je tiho. – Saluni kao ovaj žive od slavnih gostiju koji sa svoje strane privlače mnoge druge goste.

Šejn je pogleda i podiže obrve. Zatim klimnu glavom u pravcu obližnjeg stola za kojim je sedeo Vilijam Springfield.

– Pre bi se reklo da su slavne ubice koje se kite šerifskim zvezdama – kazao je dovoljno glasno da ga je melez mogao čuti.

Reakciju čuvara zakona nije trebalo čekati dugo. Skočio je sa svog mesta i laktovima odgurnuo nekoliko gostiju koji su mu stajali na putu. Prišao je šanku lako se ljuljajući pri hodu. Mona mu je, istina, dobacila upozoravajući pogled, ali to Vilijama Springfielda nije moglo zaustaviti.

– Postoji li možda poternica kojom možeš da potkrepiš svoje tvrdnje? – upitao je glasno.

Šejn potvrdno klimnu glavom a šerif preblede. – Već sam ti kazao da će se jednog od sledećih dana ovde pojaviti US maršal. Imaće kod sebe poternicu. Tada će se dogoditi nešto o čemu će se na Zapadu još dugo govoriti.

– Šta to? – upitao je šerif oprezno.

– Jedan šerif će u svom sopstvenom gradu biti obešen!

Springfield je prišao brzo ali ipak ne dovoljno, jer je čovek iz Sedme brigade bio pripremljen na takav napad. Uzmakao je pola koraka u desno, dokopao „vinčesterku“ sa šanka i uperio cev u Springfieldove grudi. Melez nije mogao da izbegne Šejnov napad. Cev puške ga je udarila popreko preko grudi i bacila na pod. Udarac mu je isterao vazduh iz pluća pa je počeo da krklja lica crvenog od naprezanja.

– Juče si poslao tokom noći čoveka koji je sa hotelskog prozora trebalo da me likvidira – kazao je Šejn. – To je, međutim, omanulo šerife. No pre nego što je bilo ko mogao da ga pita nešto ti si ga us-

trelio. Tobaže zbog toga što je i po drugi put hteo da puca na mene. A to, prokleta bilo, uopšte ne odgovara istini!

Kada je hteo da priđe korak bliže Springfieldu koji je ležao na podu, Mona Vigin ga uhvati za mišicu i prošaputa:

– Na prvi pogled to istina ne izgleda tako, ali on ima priličan broj prijatelja u gradu!

Šejn zastade. Gradsku lepoticu je sada video prvi put u životu i nije imao razloga da bilo šta podozreva.

Springfield pođe zanoseći se nekoliko koraka unazad. Podupirući se rukama za drveni pod uspeo je nekako da se uspravi. Još uvek je teško disao. Najzad se osovio na noge ali je nekoliko trenutaka izgledalo da će se zaljuljati jako i ponovo pasti. Nekako je ipak uspeo da učvrsti stav i odmah rukom pođe prema drški revolvera.

Tačno u trenutku kada je Springfield hteo da potegne oružje Mona se postavi između šerifa i Šejna. – Ako vi imate nešto što hoćete međusobno da raščistite onda to ne činite ovde u salunu – kazala je oštro.

Springfield uvuče glavu u ramena. Ne zbog toga što mu je Mona kazala nešto, nego zbog toga što se u tom času pojavio Džerom Parker. On se u međuvremenu presvukao. Nosio je ponovo elegantno crno odelo i izgledao kao iz kutije. Dugo pešačenje od preko deset milja nije ostavilo nikakvog traga na njemu.

– Mislim da je vreme da kreneš u obilazak, šerife – kazao je Parker.

Springfildovo držanje nije više bilo napeto. Oborio je pogled i obrisao vlažne dlanove o pantalone. Još jednom je uputio Šejnu uništavajući pogled a onda bez reči napustio salon.

– Ja doista nisam mislio da ćemo se mi tako prokleta brzo sresti. Mislim nas dvojica – kazao je Parker. – I to još na neprijateljskom tlu.

Šejn se osmehnu elegantnom čoveku i uzvрати:

– Svet je mali, – zaključio je filozofski. – Da li vam je prijalo pešačenje?

– Izvanredno – odgovorio je Parker trudeći se da ni na koji način ne kaže nešto što bi ga odalo. – Kretanje na svežem vazduhu čini dobro. Da li ti je tvoj prijatelj Koralito dao nešto za put?

Šejn priđe šanku, otpi jedan gutljaj viskija a onda odmahnu glavom. – Što bi on to činio? Pa sasvim je jasno da se vas dvojica ne podnosite.

– Da, tako je – složio se Parker. – Stari je jedna prokleta budala. Već je jednom nogom u grobu a ne može da se odvoji od svog poseda. A doista je za to došlo vreme.

– On ima decu – podsetio je čovek iz Sedme brigade.

Parkerov izraz lica postao je podrugljiv.

– Da, ima jednog derana koji je krenuo stranputicom i koji će ranije ili kasnije završiti na vešalima, i kćerku koja je postala kurva. To ti nazivaš decom? Hoću reći da li bi takvoj deci ostavio sve za šta si celog života radio i borio se?

Šejn sleže ramenima. – Ja ne poznajem porodicu Koralito. Ja sam samo hteo da sprečim da dvojica pijanaca koje je nahuškao Springfield ustrele mladića, to je sve.

Parker klimnu glavom. – Grad ti se izgleda dopao?

– Jeste – složio se Šejn. – To je kao pozorišna predstava. Kada neko vidi prvi čin, poželi da gleda i poslednji.

– Nadajmo se kao posmatrač.

– Sve dok me ostave na miru, a to se do sada nije desilo. Naprotiv!

Parker je posmatrao Šejna žmirkajući. – Osećam na neki način da me ti ne mariš, Šejn.

– Suviše malo te poznajem – ponovio je Šejn.

– Ja sam dobročinitelj, Šejn. Možeš da pitaš svakog u ovom gradu. Većina ljudi žive od mene. Samo se stari Koralito uvek držao po strani, prkosio. Mislim da je sada vreme da se taj stari ludak urazumi.

– Jesi li zbog toga minirao kanjon i tako odsekao Koralitu put do Portalesa? Mislim da sada može pobrojati na prstima jedne ruke kada će šakali doći do hacijende koja je puna srebra i pokupiti blago.

– Možda nije pravo vreme za razgovor – zaključio je Parker. Dao je Šejnu znak glavom i prišao okruglom, velikom stolu pokrivenom zelenom čohom u desnom uglu saluna. Bio je to sto za poker.

Mona je prišla Šejnu sasvim blizu i rekla mu tiho: – Nije dobro imati Parkera za neprijatelja. Tvoje je pravo da nekog ne podnosiš ali je opasno to pokazati ili reći! Grad doista živi od njega a Koralitova zvezda se bliži gašenju. Za pola sata počinje partija pokera. Mogu da ti zadržim mesto.

– Hoće li i Pako Koralito da igra?

– Dovoljno je lud da to učini – uzvratila je uz sladak osmeh.

– Onda mi molim te zadrži jedno slobodno mesto. Reci onome ko bude delio da mi doda koju dobru kartu.

– Ja ću deliti karte, Šejn!

*

Ljudi su radili već satima. Svaki od njih je bio potpuno iscrpljen tako da se s mukom držao na nogama. Ali je svaki od njih znao da budućnost zavisi od ovog iscrpljujućeg dirindženja. Parker se pojavio i posle onoga što se dogodilo na hacijendi, sigurno će ponovo doći ali sa grupom ljudi kojoj osoblje sa Koralitovog imanja nije doraslo.

Huan Eskondito je vodio transport u već duboko usečena okna rudnika srebra. Sanduci su izvlačeni, drugi pak unošeni. Čuo je ljude kako stenju i ječe ali se niko nije žalio niti negodovao. Znali su o čemu se radi. Parker je hteo da se dokopa već izvađenog srebra koje je ležalo na imanju. Blaga koje je pripadalo svima. Svaki čovek koji je izvukao srebro iz rudnika imao je pravo na ugovoreni procenat. U međuvremenu se srebra sakupilo već toliko da je svakom čoveku pripadalo po jedno malo bogatstvo. Ali ga valja prvo smestiti na sigurno a onda otpremiti u Portales.

Rafael Koralito je sedeo ispred ulaza u jamu na jednom kamenu.

Lice mu je bilo mokro od znoja, a pogled upravljen negde neodređeno u daljinu. Huan Eskondito pride svom šefu i spusti mu ruku na rame.

– Do toga je moralo doći jednog dana – kazao je tiho. – Ako čovek kakav je Parker već godinama pruža ruke prema nečemu, onda se jednog dana oseti dovoljno jakim da za tim i posegne. Mi ne možemo da učinimo ništa drugo do da mu priredimo žestok doček!

Stari Meksikanac se složio. Pogledao je Huana i u očima mu se ukaza toplina.

– Ti si za mene uvek bio kao sin – kazao je. – Prebacujem sebi što sam ti upropastio život.

Huan energično odmahnu glavom. – Ja sam voleo Končitu i još uvek je volim. Ali ona je slobodno ljudsko biće. Onda se opredelila za Amerikanca, odabrala njega i protiv toga se ne može ništa.

– Posle toga je nisam smeo jednostavno odbaciti iz svog života, odreći je se. Mislio sam na sebe, a ne na nju...

– Možda dolazi vreme u kojem će se sve izmeniti – kazao je Huan Eskondito odlučno. – Ništa ne traje večito, šefe. Ništa. Pustiću ljude da se odmore da naprave pauzu. Pobrinuću se da se fitilji i dinamit postave dobro i povežu. Naši stražari su dobro postavljeni, a noćas se sigurno neće dogoditi ništa. Niko nam do sada nije javio da postoji opasnost. Nije bilo alarma. Odmori se šefe!

Rafaelo Koralito prihvati savet. Nadlanicom je obrisao očnojano lice. Bio je zabrinut za svog sina Paka i svoju kćer Končitu. Ispitujući samog sebe duboko i iskreno shvatio je da je nikada nije istisnuo iz svog srca. Ona je njegova krv i to će ostati.

Razmišljao je i o strancu, onom Šejnu koji je već jednom pomogao Paku i zbog toga zapao u teškoće.

Do ušiju su mu dopirala naređenja koja je izdavao Huan Eskondito bivajući sve slabija i tiša i najзад je utonuo u san.

VII

U salunu „Srebrna žila“ zavladała je tišina kada su se krila pomičnih vrata zaljuljala i u lokal stupio Pako Koralito. Šejn je hteo da ustane ali ga je Mona pritislula svojom toplom rukom i naterala ga istina blago, da zauzme mesto u niši gde se ona bila povukla sa ostalim ženama.

– Bez brige, niko mu neće učiniti ništa – tvrdila je Mona. – Naravno sve dok on nekog ne bude izazvao. Juče je uvredio Svansona i Sumera. To je jedini razlog zbog kojeg su ta dvojica bila kivna na njega.

Čovek iz Sedme brigade je ostao da sedi u niši. Ova žena ga je bacala u nedoumicu, nije znao šta da misli o njoj. Izgledala je doista kao neko ko nema ništa protiv mladog Meksikanca. S druge strane, bila je javna tajna da pripada Parkeru. A jedno i drugo zajedno, to nikako nije moglo!

Pako je bacio pogled po salunu. Za trenutak se zaustavio na Šejnu. Jedva primetan osmeh zaigra na licu vitkog Meksikanca. Onda

je upravio pogled na okrugli, kockarski sto za kojim je Parker već zauzeo mesto. Upravo zbog toga se i uputio ka stolu. Stao je ispred, spustio ruke na zelenu čohu i klimnuo glavom Parkeru.

– Drago mi je da si ponovo u gradu, Parker – kazao je mladić. – I ostali varaju na kartama ali u tome niko nije perfektan kao ti. Nema ti takmaca!

Parker za trenutak poblede, pa pocrvene i nasmeja se izveštačeno. – Čuo sam da si imao nekih teškoća ovde u gradu.

Pako sleže ramenima.

– Imao sam jednog dobrog anđela zaštitnika – kazao je. – Kako vidim još je živ. Šta može onda da mi se dogodi?

– Mogao bi da izgubiš, Pako.

– Onih nekoliko desetina dolara?

– Mogli bismo da igramo i u mnogo veće uloge, mladiću.

U salunu je zavladała grobna tišina.

– U šta to, na primer?

– Možda u tvoje nasleđstvo? Šta misliš, Pako?

Šejn ni jednog trenutka nije ispuštao mladog Meksikanca iz vida.

Pako je možda, kako se pričalo, bio naprasit. Međutim za sada se držao mirno i pribrano. Moglo bi se reći odlično!

– Koliko se ja sećam, stari Rafaelo je još uvek živ – podsetio je Pako.

Parker se smešio neodređeno. – U njegovim godinama mora se računati sa svim, Pako. Šta je, hoćeš li da se uključiš u igru ili samo da popiješ piće?

– Prvo ću popiti piće – uzvratio je Pako Koralito. Okrenuo se i gipkim koracima pošao prema šanku. Prošao je pored niše u kojoj su sedeli Mona i Šejn ali nije obraćao pažnju na njih. Mona je ustala i kazala:

– Idem da nam donesem još po jedno piće, Šejn!

Čovek iz Sedme brigade je prihvatio ponudu. Ništa nije ukazivalo na opasnost ali je on na neki način osećao, slutio. U toku ove noći će se dogoditi nešto.

Mona nestade iza šanka, potraži ispod njega dve flaše i natoči piće. Izmenjala je nekoliko reči sa Pakom što Šejn nije mogao čuti, a onda se vratila u nišu i sela. Pružila je Šejnu punu čašu, kucnula se s njim i ispila na dušak sadržaj svoje čaše.

– Za to da nas dvoje ostanemo prijatelji – kazala je toplim glasom.

– Za to da ostanemo prijatelji – ponovio je Šejn i takođe ispio svoje piće. Zavalio se i čekao. Znao je da će doći sigurno: Springfield, čuvar zakona u Blek River Vilidžu i još trojica tipova koji su pratili Parkera prilikom njegove posete hacijendi. Prošlo je deset minuta. Okrugli veliki sto za poker se punio polako ali sigurno. Međutim, osobe koje je očekivao nisu se pojavile. Ili će se danas ovde sve odvijati na pravi način ili će napolju nastati pakao. Ko bi to znao?

Pako je prilazio okruglom stolu. Seo je nasuprot Parkeru, pripalio cigarilos i prešao gotovo nežnim pokretom preko zelene čohu kojom je sto bio pokriven.

Mona je ustala sa stolice. – Običaj je da ja kao osoba koja ne učestvuje u igri podelim karte – kazala je Šejnu. – Još jedno mesto je slobodno. Možeš i ti da se uključiš.

Čovek iz Sedme brigade je klimnuo potvrdno glavom. No kada je ustao, prvi put je osetio laku zanesenost. Ispred očiju mu se stvarala tanka koprena, zatvorio ih je na čas a onda otvorio. Video je sada sve veoma jasno, međutim, zglobovi su mu na čudan način otežali. Možda je to zbog pića. Popio je verovatno previše. Nesigurnim koracima prišao je kartaškom stolu i seo na slobodno mesto pored Paka Korallita.

– Oprezno! – došapnu mu Šejn. – Bio sam na hacijendi kada je Parker došao u posetu sa još trojicom ubica. Tvoj otac ih je oterao u donjem rublju i bosonoge, bez konja i bez oružja.

– To baš liči na njega – uzvratilo je Pako i pokazao na špil novih karata, tobož u originalnom pakovanju. Ležali su na stolu. – Možeš da biraš koji hoćeš. Sve su falš!

Mona sede za sto i privuče karte. Pred Šejnovim očima zaigraše ponovo senke, neke čudne koprene. Osećao se slabim i nesposobnim da upravlja sopstvenim pokretima. Nešto nije bilo u redu. Nešto sa njim. Naravno nije znao šta je u pitanju i od čega ta slabost dolazi. Bilo mu je, međutim, jasno da se nalazi u veoma opasnoj situaciji. U ovakvom stanju nije mogao da ostane tu i sedi i pazi na Paka kako je nameravao.

Ustao je i prišao šanku. Sem, crni kelner pogledao ga je razrogačenih očiju. – Nešto nije u redu, mister? – pitao je. – Vi, doista, ne izgledate dobro.

Čovek iz Sedme brigade oseti ruku na leđima. Kada se okrenuo sreo je pogled Mone Vigin. – Prvi sprat, prva soba na desnoj strani – kazala je. – To je moja soba. Odmori se dok se ne budeš osećao bolje.

Pod normalnim okolnostima to Šejn ne bi učinio. Ali sada se složio, prihvatio je ponudu i krenuo vukući noge uz stepenice. Bacio je jedan brzi pogled u nazad i pogledao lica pokeraša. Njihova lica su bila izobličena, zahvaćena strahom. Stigao je na prvi sprat i krenuo hodnikom zastrtim plavim tepihom. Stigao je do vrata koja mu je naznačila Mona, otvorio ih i uspeo još samo da stigne do postelje na koju se nemoćno sručio.

*

Končita se presvukla za svoj nastup u salunu „Krejzi“. Uvek kada je Parker bio u gradu obuzimala je neka čudna slutnja. I ovog puta je obuzeo strah. Ne samo za Paka nego i za Šejna. Lepa Meksikanka se na neki način osećala odgovornom što ga je nagovorila da ostane u gradu. U svakom slučaju, Končita je smatrala da je Šejn samo nje radi ostao u Blek River Vilidžu.

Kada je čula kucanje na vratima pomislila je da je to Šejn. Ona lično nije imala razloga da strahuje za sebe. Živela je i radila u ovom gradu. Otac je se javno odrekao, odbacio je pa zbog toga nije predstavljala sredstvo za pritisak na Džeroma Parkera.

Končita je otvorila vrata. Kada je ugledala Hovarda Kolemmana, gorostasa, postalo joj je jasno da je počinila grešku. Norman O' Brajen, koji je stajao kraj Kolemmana držao je uperen revolver dok su mu oči preteće svetlele.

– Mora da bez odeće izgledaš još poželjnije! – jeknuo je O' Brajen. Prešao je nesvesno jezikom preko usana. Još nikada pogled na jednog muškarca u Končiti nije izazvao takvo gađenje kao sada. Drhtala je. Kada je htela da s treskom zatvori vrata bilo je već prekasno. Koleman ih je zadržao otvorena, podupirući ih ramenom.

– Ako budeš vikala ili nam priredila svinjarije loše ćeš proći, curo.

Pako, pomislila je Končita. U trenutku se smirila, postala je smirenija. Naravno od nje neće ništa. Radi se o Paku.

– Pako će doći po mene i odvesti me.

Žestok udarac pogodi mladu ženu posred lica i odbaci je unazad. Imala je muke da se održi na nogama. Njene lepe crne oči se razrogačiše i pogled pun mržnje pogodi razbojнике. Ubistvene mržnje. Da je imala oružje i mogućnost, sve bi ih poubijala, uključujući i trećeg lupeža koji se pridružio ovoj dvojici.

– Doista je bolje da nam ne stvaraš teškoće, curo. Možda nam ti uopšte i nisi potrebna. Sada ćemo nestati sasvim mirno i nećujno odavde. Jesi li razumela?

Končita je mogla da vrišti, da se otima ali joj se na neki način činilo da bi to samo još pogoršalo situaciju.

Oni su se nameračili na Paka, njega su hteli da pritisnu, to je bilo sasvim jasno.

Ali tu je bio još i Šejn koji je uzeo na sebe da pazi na Paka. Polagala je sve nade u visokog stranca koji je dan ranije njenom bratu spasao život.

*

Igra je tekla normalno. Jednom je dobijao, drugi put gubio. Ove večeri je Pako bio naročito pažljiv. Parker je govorio s njim sasvim ljubazno. Tako su se ponašali i Parkerovi prijatelji a i Mona Viggins takođe. Ništa nije ukazivalo na to, baš ništa da je prema planu ovo trebalo da bude poslednja Pakova igra za zelenim stolom i uopšte...

Tri puta je za redom dobio protiv Parkera sa fulom protiv tri keca. Zatim je izgubio nekoliko puta u sitnijim igrama. Parker je zahtevao pauzu. Elegantni čovek se znojio kao neko ko se već nalazi na putu gubitnika.

Parker je prišao baru. I Pako je hteo da ustane ali se Mona iznenada stvorila kraj njega i sela mu u krilo. Prebacila mu je ruku oko vrata i snažno pritisnula svoje grudi uz njegove tako da ih je osetio kroz košulju.

– Ostavi ga na miru! – došapnula mu je na uho. – Danas ima loš dan. Sada će da pije pa neće kasnije moći tako dobro da obraća pažnju na karte. Ako budeš vešt ovo može biti tvoje veče.

Pako je udisao težak sladunjav parfem lepote, osećao njene obline pa je srce počelo da mu kuca brže. Mona je bila žena kojoj nije teško da zaludi muškarca. To što se Pako nije prepustio sasvim čarima crnokose vlasnice saluna bio je razlog što je O'Brajen prišao Parkeru za šank, pogledao ga kratko, nešto mu došapnuo i Parkerovo lice se razvuklo u osmeh. Trijumfalan! U tom trenutku Pako više nije bio svestan draži ove lepote. Iznenada je osetio poziv na uzburu. Usta su mu se osušila. Sada mu je došlo do svesti da se Šejn još uvek nije vratio.

– Samo trenutak, molim – kazao je mladi Meksikanac i jednostavno gurnuo Monu sa krila.

Vlasnica saluna se uspravila i pogledala ga iznenađeno i gnevno u isto vreme.

– Vraćam se odmah – kazao je i ne obazirući se više na Monu, Pako se uputi prema šanku i stade uz Džeroma Parkera, preko čijeg lica je još uvek lebdeo trijumfalni osmeh. Tek kada je video mladog Koralita uz sebe osmeh je nestao.

– Daj mi jedan viski – naručio je Pako.

– Mislio sam da ćemo igrati dalje – kazao je Parker odsečno. Pako pokaza na okrugli sto za kojim je sedelo nekoliko igrača.

– Nemoj da te ja zadržavam, Parker. Samo ti igraj, ja moram da uredim još neke stvari. – Rekavši to njegov pogled se prikovao za crvenokosog O'Brajena. Video je na njegovom licu krvave ogrebotine. Bili su to tragovi dugačkih, šiljatih noktiju.

– Nije htela onako kako si ti to hteo? – pitao je Pako smejući se. – Nikakvo čudo ako neko izgleda onako kako ti izgledaš!

O'Brajen uzmače brzo jedan korak unazad a ostali gosti to učiniše automatski. Izmakli su, istina, ustranu da se ne bi nalazili na nišanskoj liniji.

– Nadam se da se ovaj nije ustremio na moju malu sestru, Parker?

– Ne znam kako si došao na takvu pomisao, Pako. Na nju niko ne mora da se ustremi. Nju možeš kupiti za nekoliko dolara.

– Da! – kazao je Pako otegnuto. Ta jednosložnica je još lebдела u vazduhu kada se s desnog bedra odvoji mladićeva pesnica i pogodi Parkera posred lica.

Parker nije bio pripremljen na takvu reakciju pa kriknu uplašeno i zanese se unazad. Ludački brzim pokretom ruke poteže O'Brajen revolver iz futrole i upravi ga u pravcu mladog Meksikanca. Pako je sa svoje strane pokušao da brzim skokom uzmakne. Uprkos tome usijano olovo je zakačilo njegovo bedro i gotovo ga okrenulo oko sopstvene ose. Tresnuo je ramenom o šank i sručio se upravo u trenutku kada je O'Brajen ispalio drugi metak prema njemu. Ovoga puta se olovo zari u drvo. Da Pako nije pao na pod metak bi ga sigurno proburazio.

Bol mu je razdirao telo a koprena se navlačila na oči. No misli su mu bile bistre, mozak je radio grozničavo. Znao je da će biti izgubljen ako se onesvesti. Očajnički se okrenuo na drugu stranu i tako izbegao sledeći metak koji mu je O'Brajen namenio.

Pako je hteo da ustane i da levom rukom ukloni sve gušću ko-

prenu s očiju. Ko mu je sa strane prišao i snažno ga udario drškom revolvera po glavi nije mogao znati. Čuo je samo tresak i izgubio svest.

VIII

Pucnjava je trgla Šejna iz poluonesvećenog stanja. Otkotrljao se na desnu stranu i pao sa postelje na koju je bio klonuo. Udario je glavom o metalnu ogradu kreveta što ga je žestoko protreslo. Iako je taj tresak nesumljivo bio bolan, kao da je probudio njegov omamljeni duh.

Mona, njene zanosne obline, obećanje koje je čitao u njenim tamnim očima i piće koje mu je lično natočila i donela. Sve se to u trenutku vratilo u njegovu svest i međusobno povezalo. Tamo dole u salunu je trebalo da se odigra nešto čemu nisu želeli da bude prisutan.

Pako! Radilo se o Paku!

Šejn se podiže na sve četiri i pridržavajući za postelju pokuša da se uspravi. Noge kao da su pretile izdajom, zanosio se.

Nekoliko sekundi se borio sa nesvešćicom. No želja da preživi bila je jača od blagog mira u koji je mogao da utone, da mu se prepusti. Teturao je prema vratima ali su bila zaključana sa spoljne strane. Besno je hteo da nasrne na njih ali je srećom uvideo da bi to bilo nemoguće a da ne napravi buku. Povukao se korak nazad i pogledao prema prozoru. Istina, nalazio se na prvom spratu ali mogućnosti za beg nije bilo. Nije se osećao još dovoljno jakim da sa prozora prvog sprata iskoči na glavnu ulicu. S druge strane morao je računati i s tim da ga tamo neko čeka, to jest da stražari.

Tek posle nekoliko trenutaka otkrio je bočna vrata koja su vodila u drugu prostoriju. Oteturao je do njih i otvorio ih.

Bila je to skromno opremljena prostorija, ne tako elegantna kao ona iz koje je došao. Nameštaj su činili jedna postelja, sto, stolica i stari orman. Ispred ogledala na prednjoj strani ormara stajala je mlada plavuša. Od odeće je imala na sebi samo crne čarape koje je upravo pričvršćivala crvenim podvezicama. Naglim pokretom se okrenula prema Šejnu. Automatski je podigla ruke do grudi, pokrivajući ih. Gledala ga je uplašeno, razrogačenih očiju. Pune rumene usne se razdvojiše pa je izgledalo da hoće da vrisne.

Šejn odmahnu glavom i uperi revolver prema njenim usnama.

– Bez straha! – kazao je tiho. – Ovde ima nekoliko ljudi koji žele moj leš. Ti mi možeš pomoći!

Plavuša spusti ruke, odvoji se od ogledala i priđe mu korak bliže. – Da li je onaj melez od šerifa jedan od onih koji hoće tvoj leš?

Šejn potvrdi. Po svemu sudeći stekao je mnogo simpatija time što nije Springfieldov prijatelj.

– Svakog trenutka može da naiđe neko od mojih gostiju – upozorila je plavuša.

Šejn je razmišljao grozničavo. Vratio se ponovo u Moninu sobu, uzeo stolicu, bacio je kroz prozor i opet se ušunjao u sobičak pla-

vuše. Napolju u hodniku čuli su se koraci. Šejn pogleda oko sebe. Orman je bio suviše mali da bi se prikrrio u njemu. Jedinu mogućnost predstavljala je postelja ispod koje je mogao da se pritaji.

– Nudim ti 200 dolara, – kazao je Šejn žustro. – Ja ću šmugnuti pod postelju a ti radi svoj posao i ne obaziri se.

Ne čekajući odgovor čovek iz Sedme brigade šmugnu u svoje skrovište. Srećom, krevet je imao dovoljno visoke noge da je čovek mogao bez bojazni udobno da se smesti ispod njega. Osim toga, pokrivač je bio dovoljno dug da je bezmalo dodirivao pod. Da bi ga neko mogao otkriti pod posteljom morao je da bude na kolenima.

Šejn zadrža dah. Čuo je plavušu kako prilazi sporednim vratima i zaključava ih. Samo nekoliko trenutaka kasnije čulo se kucanje na vratima. Šejn je držao revolver naslonjen na grudi. Plavuša je otvorila vrata.

– Džoni – kazala je prividno mirno. – Došao si prerano. Ja se još nisam ni obukla.

Čovek kojeg Šejn nije mogao videti nasmeja se: – To znači da se nećeš morati ponovo svlačiti – kazao je muklim glasom.

Plavuša se zakikota.

– Prvo idemo u salun da nešto popijemo, a onda sledi ostalo – kazala je odlučno. – Takva su pravila igre.

Pre nego što je Džoni mogao bilo šta da kaže, Parker grunu u sobu kao ispaljen iz topa. Kada se Šejn potpuno priljubio uz pod ispod postelje mogao je da vidi sjajno izglacane čizme elegantnog čoveka. U Moninoj sobi koja se nalazila tik uz ovu prostoriju čulo se došaptavanje.

– Šta se događa, prokletstvo? – vikao je Parker.

Dve osobe hrpuše u sobu mlade plavuše. – Probudio se pre očekivanja i pobegao kroz prozor – kazala je Mona Vigin.

– To je nemoguće! – vikao je Parker. – Springfield je trebalo da dole čuva stražu.

– Verovatno je u tom času imao privlačnijeg posla – zaključila je Mona.

– Jesi li ti čula nešto? – pitao je Parker.

– Da – odgovorila je plavuša mirnim glasom. Devojka nije samo izgledala odlično, nego je umela odlično da kontroliše svoj glas, postupke i reči. – Čula sam praštanje prozorskog okna i tresak dole na ulici. No ja na to nisam obraćala pažnju. Imala sam posla. Džoni je i inače stigao prerano.

Nekoliko trenutaka je vladao tajac, a onda Parker opsova glasno i žestoko.

– Moramo ga srediti, prokletstvo! – jeknuo je. – Pako je u našim rukama, ali nam Šejn može napraviti još gomilu teškoća. Šta je sa Končitom?

– Koleman je uzeo pod svoje okrilje!

Čovek iz Sedme brigade zadrža dah. Osećao je da mu srce tuče. Razmišljao je grozničavo. Pitao se pritom вреди li nešto da se pojavi ispod postelje i započne borbu sa prisutnim lupežima. No brzo odbaci tu pomisao. Pored Parkera i Mone u sobi su se još nalazili i plavokosa devojka, O'Brajan i tip po imenu Džoni. U okršaju bi

mogle da padnu i nedužne žrtve. To je upravo Šejn hteo da izbegne.

– Nestanimo odavde! – naložio je Parker.

– Najbolje je da me sačekaš dole, Džoni – kazala je plavuša.

– Neće potrajati dugo, doista neće!

Neko je opet napustio sobu u kojoj je Šejn bio prikriven. Proteklo je nekoliko sekundi a onda se začulo povlačenje reze.

– Svi su otišli.

Čovek iz Sedme brigade ispusti nagomilan vazduh u plućima jer je pod posteljom zadržavao dah i polako se uspravljaao. Plavuša je u međuvremenu pored crnih čarapa navukla gaćice. Čelo joj je bilo orošeno znojem.

– Šta je to sa Končitom? – pitala je. Ona mi je prijateljica.

Šejn sleže ramenima. Pridržavao se za postelju jer još uvek nije bio baš sasvim siguran na nogama. Znači sredili su Paka! Da bi bili potpuno sigurni u uspeh i da ništa ne prepuste slučaju dokopali su i Končitu. Stari Rafael Koralito nije baš bio vezan za svoju kćerku, ali je za razliku od njega Pako obožavao svoju sestru. Drugim rečima, Končita je bila neka vrsta garancije da Pako neće počiniti neku nepromišljenost.

Plavuša natoči viski i čašu za vodu. Šejn je popio žestoko piće na dušak. Seo je na postelju i trljao slepoočnice da bi savladao nepodnošljivo dobivanje u glavi.

– Mogu li da učinim nešto za tebe? – pitala je plavuša.

– Možeš mi pomoći da izađem iz ovog hotela – odgovorio je Šejn.

– Možeš mi još reći gde Končita stanuje.

– Reci mi kada budeš spreman!

– Spreman sam – reče čovek iz Sedme brigade i s naporom se osmehnu. Ponovo je ustao i bacio brz pogled na glavnu ulicu. Sve je delovalo sasvim normalno i uobičajeno. Međutim, nije imao iluzija.

Neko će stajati dole i motriti da on ne promakne. U bajku da je uspeo da šmugne mimo šerifa niko neće verovati dugo.

Plavuša priđe vratima, otvori ih i pogleda niz hodnik. Dala je znak glavom što je značilo da je vazduh „čist“!

Zastao je pored nje i spustio joj ruku na golo rame.

– Hvala ti – kazao je tiho. – Kako se zoveš?

– Pegi – odgovorila je.

– Vraški si mnogo rizikovala, devojkco.

Odmahnula je glavom smejući se. – Ne verujem. Moje stvari su već spakovane. Sutra ujutro prvom kočijom napuštam grad. Nadam se samo da se Končiti i Paku neće ništa loše dogoditi.

Tome se nadao i Šejn izlazeći iz sobe u hodnik. Skrenuo je na desno prema stepeništu.

– Šejn!

Čovek iz Sedme brigade je načinio samo dva koraka kada je poziv odjeknuo. Zastao je i munjevito se okrenuo, a onda pao na kolena. Još dok je padao izvukao je revolver. Potcenio je devojkcu. U tom trenutku mu je bilo jasno. Na rastojanju od samo pet koraka stajao je crvenokosi O'Brajen sa podignutim oružjem i nišanio na Šejna uz pakleni osmeh na licu.

Igra je bila okončana, gotova! Bar u ovom trenutku. Tako kako su sada stajale stvari, Šejn nije imao ni tračak izgleda protiv ovog crvenokosog zločinca za kojim je bila raspisana poternica.

– Parker će se obradovati! – likovao je O'Brajen. – On te sa ostalim traži po gradu i čeka da pokušaš da prođeš u šerifsku kancelariju i oslobodiš onog meksičkog pacova!

O'Brajen priđe korak bliže. U tom trenutku je Pegi stupila u dejstvo. Pre nego što je Šejn uspeo da je upozori naglim korakom je stala između O'Brajena i Šejna.

Riđokosi zločinac je pucao iako nije imao nikakvih izgleda da pogodi Šejna.

Prasak se pomešao sa prodornim krikom pogođene plavuše. Metak je odbacio u nazad. Šejn se bacio na pod i okrenuo na desnu stranu, kotrljajući se tako dok ramenom nije dodirnuo zid. U tom trenutku nije mogao da učini baš ništa za nesrećnu Pegi.

O'Brajen se okrenuo u drugom pravcu. Njegovo, inače, nakazno lice dodatno je izobličio gnev. Očajnički je pokušavao da cev svog revolvera upravi na željeni cilj. Prst mu se već grčio na obaraču kada je Šejn pucao.

Riđokosi ubica nije kriknuo. Metak koji mu je prodro u telo ugašio mu je život u deliću sekunde. Istina, u padu je još povukao obarač. Bio je to refleksni pokret. Naravno, metak je odlutao na drugu stranu.

Šejn skoči na noge. Pegi je ležala kraj zida, na leđima. Njene razrogačene i ujedno ugašene oči bile su upravljene u tavanicu, sa koje se otkidao kreč. Da bi spasla Šejna, platila je životom.

Covek iz Sedme brigade oseti mržnju. Činilo mu se da u grlu ima veliku loptu koja ga guši. Ne obazirući se još jednom otrčao je niz stepenice u predvorje koje je bilo prazno. Desno su se nalazila vrata koja su vodila na ulicu. Kroz njih nije nipošto smeo da izađe. Posle pucnjave koja se naravno čula, prvo će ga očekivati u glavnoj ulici. Dakle, skrenuo je levo prema jednim malim vratima koja su vodila u mračan hodnik. Na drugom kraju tog hodnika bila su vrata, srećom nezaključana. Gurnuo ih je i izašao napolje na čist vazduh. Nalazio se na zadnjoj strani hotela. Tu je bilo nekoliko malih poprečnih ulica koje su se posredno ili neposredno ulivale u glavnu.

Ostao je da stoji nekoliko trenutaka. Čekao je. Povici su mu dopirali do ušiju. Mogao je da razabere Parkerov glas. Kako je delovalo, svi su se uputili nazad u hotel.

Krenuo je na levo. Već je dovoljno dugo boravio u gradu, pa je mogao da se orijentiše. Ako bude trčao ovom uzanom ulicom u kojoj se obreo, stići će otprilike u blizinu konjušnice koja je izlazila na glavnu ulicu. Zastao je kod poslednjeg ugla kuće u uličici i oprezno pogledao prema hotelu. Tamo se već okupila veća grupa ljudi.

– Taj pasji sin je ustrelio O'Brajena i Pegi – vikao je neko čiji glas Šejn nije mogao prepoznati. Naravno, pokušavali su da na njega prevale svu krivicu. Što im brže bude uspelo da nahuškaju

građane protiv Šejna, to će se više njih dati u poteru. Ako bi do toga došlo, neće imati izgleda da napusti grad.

Grabio je preko ulice i nešto kasnije stigao u konjušnicu. Zastao je kraj koralā bez daha.

– Ovamo, Šejn!

Čovek iz Sedme brigade se okrenuo i sledio glas koji ga je vodio u štalu. Iza vrata je stajao stari Džoša. Obema rukama je stezao kundak sačmarice. Oružje je bilo otkočeno. Starčeve oči su bile mutne od alkohola ali je znao tačno šta čini.

– Ja sam ga upozoravao da ne ide u taj prokleti salun! – mrmljao je starac. – Prokletstvo, upozorio sam ga! Pošto se Parker vratio u grad sa onom trojicom ubica, Pako je mogao služeći se prstima jedne ruke da izračuna da je vreme pošteđe isteklo! Ali, ko, proklet bio, sluša starca!

– Ja, na primer – kazao je Šejn i nadlanicom obrisao znoj sa čela. – Jedan od trojice ubica, onaj crvenokosi O’Brajen je mrtav. Pre toga je ubio jednu devojkū, plavušu koja mi je pomogla. Šta je sa Pakom?

– Oni su ga ranjenog odvukli u zatvor – procedi stari gotovo režeći. – Dvojica su odjahala sa Končitom. Prokletstvo, nije uopšte izgledalo da je dobrovoljno pošla sa njima. Parker, kako izgleda, sada ide na sve ili ništa!

Šejn se naslonio na jedan od potpornih stubova i sačekao da mu se disanje smiri, da postane koliko-toliko normalno.

– Končita? – pitao je. – Zašto su baš Končitu dočepali? Pa to su mogli još...

Džoša odmahnu glavom. – Oni sigurno računaju s tim da ako nešto krene loše, imaju Paka. Njega će lako omekšati ako bude znao da mu je sestra u opasnosti. Nego, Šejn šta ti sada smeráš? Oni znaju da si ti još uvek u gradu. Ako Parker bude uspeo da pridobije mnogo ljudi da ih nahuška na tebe, mnogi će hteti da zarade nagradu. U gradu ima mnogo gamadi, a i najveći broj ljudi ovde zavisi od Parkera. Oni mu se uopšte ne mogu suprotstaviti.

Sve je to i Šejnu bilo jasno. Uzeo je flašu koju mu je Džoša pružio i popio gutljaj jeftine rakije. Razmišljao je grozničavo. Desetine kombinacija proletalo mu je kroz glavu.

– Ja ti mogu reći šta su Parkerovi planovi, Šejn. Poslaće nekoliko ljudi na hacijendu. Staviće starog Rafaela pred izbor: ili da mu preda zalihe srebra ili će njegovo oboje dece umreti!

Slične strepnje su mučile Šejna. Parkera od sada ništa ne može zaustaviti!

Stari vlasnik konjušnice stade ispred vrata i osmotri okolinu. – Ne vidi se baš ništa – kazao je. – Ali ako me ništa ne vara Mona je napustila grad i krenula prema jugu. I to sama!

Čovek iz Sedme brigade otpi još jedan gutljaj pa vrati Džoši flašu. Stari se vratio u štalū.

– Da sam na tvom mestu, Šejn ja bih se prvo odmorio – kazao je stari. – U ovoj proklesoj štali ima dovoljno skrovišta da bi te mogli tražiti bar nedelju dana. Osim toga, niko nema pojma da si se sklonio ovde, kod mene. Uz to valja dodati još ovo: vreme radi za tebe. Sve što se duže ne dogodi ništa, osećaće se sve sigurnijim.

Šejn zamišljeno klimnu glavom. Taj stari je doista bio u pravu. No tu je bio još jedan problem koji se nije smeo potcenjivati: Rafaelo Koralito je morao biti obavešten o svemu što se dogodilo ovde u gradu. Morao je da izvrši pripreme. Kada je to čovek iz Sedme brigade saopštio, Džošua se ponudio da on to obavi.

– Ne brini, to ću ja srediti. Uostalom, nikome neću nedostajati niti će bilo ko приметiti da me nema. A ove životinje će se već nekako snaći bez mene.

– O kej! – saglasio se Šejn. – Nego Rafael Koralito ne bi trebalo da šalje ljude u grad. To bi samo izazvalo nepotrebno krvoproliće što ja želim da izbegnem.

Mrmljajući starac osedla jednog dugonogog riđana.

Ako su Končitu odveli iz grada, a Mona krenula u pravcu juga, gde onda mogu da drže Končitu skrivenu?

Džošua sleže svojim mršavim, staračkim ramenima. – Na jezeru Abilene, rekao je konačno. – Ja bih na njihovom mestu sa zarobljenikom otišao na jezero Abilene. Tamo ima nekoliko starih koliba a ima i pogodnih pećina. No, jezeru se može neprimećeno približiti samo preko potoka koji ima nekoliko oštarih snažnih padova. Pravi vodopadi! Ko bi bio tako lud da izabere taj put?

Ja, pomislio je Šejn. Sasvim sigurno ja!

Gledao je za starim konjušarem koji je vodio riđana prema zadnjem ulazu u konjušnicu i vinuo se u sedlo tek kada je stigao do poslednjih kuća Blek River Vildža.

IX

Končita se trgla kada je čula korake po kamenju špilje. Oni su čak nadjačali hućanje vodopada koji se nalazio neposredno iza pećine. Rečica se sa velike visine obrušavala u dubinu. U tom trenutku je prestala da struže o kamen konopac kojim je bila vezana. Iako je devojci bilo jasno da se sama ne može osloboditi veza, nije odustajala. Prosto, nije joj bilo u prirodi da se bez otpora predaje sudbini. Koraci su postali glasniji. Senka promače preko ulaza u špilju. Bleda mesečeva svetlost padala je na leđa žena u kojoj je Končita odmah prepoznala Monu Vigin. Lepotica je zastala i zabacila svoju dugu crnu kosu na potiljak. Prišla je bliže i kleknula pored Končite na toplo kameno tle.

– Nadam se da se osećaš dobro – kazala je vlasnica saluna. – Mi istina nikada nećemo biti prijateljice, ali ja ne želim da ti se bilo šta dogodi.

Končita se tiho nasmeja i pokaza na svoju pocepanu bluzu koja je još jedva mogla da joj pokriva grudi. – Onaj div od čoveka dečje pameti je mahnit za tim da vidi što više od mene i da me poseduje. No, čemu sve to? Ako mene koristite kao sredstvo da vršite pritisak na starog Rafaela, onda ste na pogrešnom brodu. On ne bi dao za mene čak ni pregršt svoje ljubljene zemlje.

Mona Vigin se nasmeja resko. – Ima drugih ljudi koji bi učinili

mного za tebe – kazala je. – Na primer tvoj brat Pako i Šejn takođe.

Končita se trže. – Šta je sa Pakom i sa Šejnom?

– Pako sedi u zatvoru. Metak ga je samo okrznuo. A što se Šejna tiče on kao da je u zemlju propao. Pre toga je ustrelio jednog od Parkerovih ljudi.

Končita je sve shvatila veoma dobro i brzo.

– Onda sam ja nešto kao mamac i zaloga u isto vreme.

– Mamac si za Šejna. – Što se Paka tiče, on će naterati starog da učini sve samo da bi tebi spasao život.

Končita odlučno odmahnu glavom. Njena duga crna kosa letela je oko lica a pocepana bluza se još više odvojila otkrivajući joj grudi. Sada su joj čvrste, prkosne grudi bile gotovo slobodne. Mona je posmatrala ne bez divljenja. I sama je bila veoma lepa tako da je svojim izgledom oduzimala dah, ali mala Meksikanka joj ni po čemu nije zaostajala.

– Niko se neće upustiti u Parkerovu igru – jeknula je Končita. – Vi hoćete srebro moga oca a onda i celu hacijendu. Plan vam se neće ostvariti. Čak ni sa Pakom kao zalogom. On bi se pre ubio.

– Gde je srebro, Končita? Na hacijendi ili u oknima, u potkopi-ma?

– Ja to ne znam – uzvratila je Končita. – A čak i da znam ne bih u ovakvim okolnostima to kazala. Dovedite Paka, dozvolite da razgovaram s njim a onda ću vam reći sve ako nas pustite na slobodu.

Mona Vigin odbi ovaj predlog besno odmahnuvši rukom. – Gde je Šejn? – pitala je zatim.

Končita se nasmeja: – Mogu da pretpostavim da čezneš za njim, Mona. On je doista čovek, nije jedna spodoba koje ti poznaješ. On je čovek koji tačno zna šta hoće i od toga ni zbog čega ne odustaje.

– On hoće Parkera i Springfilda!

– On hoće da u Blek River Viliđžu ponovo zavladaju zakon i red da bi građani mogli živeti u miru. Za Parkera i njegove ubice tada više ne bi bilo mesta u gradu.

Hovard Koleman, gorostas, proturi glavu u špilju. Njegov pogled pohotno pređe preko Končitinih obnaženih grudi. Tek zatim je podigao pogled prema Moni Vigin.

– Šta se dogodilo u gradu? – upitao je dubokim glasom.

– O'Brajen je mrtav. Šejn ga nosi na savesti ali je nestao. Koleman opsova. – Ja tog riđeg baš nisam mario mnogo, ali mi je u svakom slučaju bio kompanjon. Šta kog đavola radi taj kopilan od šerifa?

– Zajedno sa Parkerom okuplja ljude. Onda će zajedno sa Pakom posetiti hacijendu. Ja ću biti sa njima. Ti ovde čuvaj stražu. Parker hoće tako. Ako ti se vreme oduži previše, možeš se malo poigrati sa Končitom. No, neka ostane ipak nešto od nje. Možda će nam još biti potrebna.

Koleman razvuče usta u groznu grimasu koja je trebalo da bude osmeh. Nije kazao ni jednu jedinu reč. I Končita je znala šta je čeka.

– Ujutro ili najkasnije u podne ćemo se vratiti, Koleman. Onda

ćeš postati bogat čovek a da pri tome nisi ni mrdnuo prstom. Jesi li razumeo?

– Je li to Parkerovo naređenje?

– Ne, nego moje, – kazala je Mona oštro. – Moja reč вреди isto koliko i Parkerova.

Koleman obori pogled. Nije mu se dopadalo da mu žena naređuje ali ovog puta je moralo biti tako.

– Ja istina ne verujem da može doći do neke gužve, Koleman, ali ipak drži otvorene oči. Još uvek taj Šejn trči okolo slobodan.

Mona Vigin ustade i otrese prašinu sa odeće, a onda iščeze iz špilje. Koleman još jednom dobro odmeri Končitu a onda pođe za Monom.

Končita je posmatrala svetao, gotovo okrugli ulaz u špilju. Oči su joj se napunile suzama. Obuzimalo je osećanje beznađa i očajanja. Sopstvenim snagama, što joj je davno postalo jasno, neće moći da se oslobodi iz ovog položaja u kojem se našla. Moralo bi se dogoditi čudo. A ona se ne događaju nikada ili veoma retko. U njenom slučaju bi se čudo jedino moglo zvati Šejn!

*

Stari je otišao. Šejn je seo na balu slame. Još uvek je osećao dejstvo omamljujućeg sredstva koje mu je Mona Vigin usula u viski. Ona ga je čak bez teškoća i neopaženo udaljila iz saluna s namerom da ga kasnije potpuno isključi iz igre. Sve je ukazivalo na to da Parkeru gori pod noktima. Da mu se žuri. Sam bi đavo znao zbog čega gospodar Blek River Vilidža ne može više da čeka. Odjednom je postao nestrpljiv. U svakom slučaju, za njega je ova noć morala biti odlučujuća.

Možda je neko doista obratio pažnju na njegove namere. Nije isključeno da je vlada poslala nekoga da ovog razbojnika, glasnog moći, zaustavi. Sve su to pretpostavke i sumnje ali bi moralo biti tačno. Najzad, nije Parker tek tako doveo trojicu ubica sobom u grad. No, svedjedno šta da je u pitanju, u ovom slučaju su životi Paka i Končite ugroženi. Trebalo je, prema tome pobrinuti se da Parker ne izvrši pritisak na Rafaela i da stari, očigledno poštteni Mek-sikanac, ne bude gubitnik.

Šejn je hteo da ustane ali je baš u tom trenutku čuo šuškanje na drugom kraju štale. Neko je ulazio u štalu na isti način na koji je nešto ranije ušao i čovek iz Sedme brigade. Držao je „remington“ u ruci i napregnuto osluškivao. Otkočio je oružje kada je ugledao senku visokog, vitkog čoveka. Nepoznati je čuo dobro poznati metalni zvuk i zastao kao ukopan.

– Dođi lagano bliže!

Prošle su tri sekunde. Izgledalo je bezmalo kao da čovek pokušava da se maši oružja, ali je najzad odustao i prišao. Posle dva pređena koraka Šejn ga je prepoznao. Bio je to Huan Eskondito, desna ruka starog Rafaela Koralita.

Šejn se lagano uspravi i spusti cev revolvera. – Dolaziš kasno – kazao je čovek iz Sedme brigade. – Dokopali su Paka i strpali u zatvor a Končitu odvukli iz grada.

Meksikanac zastade ispred samog Šejna. Zabacio je glavu, dok su mu oči sevale opasno.

– Za to ću ga ubiti, – procedio je kroz zube.

Šejn se tiho nasmeja, mada ne veselo. – Ako to samo pokušaš amigo oni će ubiti i Paka i Končitu. Zar se nisi sreo sa starim Džošuom?

Eskondito odmahnu glavom.

– Stari se nalazi na putu za hacijendu da bi upozorio Rafaela. Ja, istina, znam šta se tamo napolju dogodilo u međuvremenu, ali pre verujem da predstoji teška noć.

– Samo za ljude oko Parkera i za njega samog, – siktao je Eskondito. – Mi smo se, koliko je to bilo moguće, pripremili za eventualnu gužvu. Gde je Pako?

– Još uvek je u zatvoru – kazao je Šejn. – No, uskoro će ga izvesti odande. Tada će biti toliko ljudi oko njega da je nemoguće izvući ga! Neće moći ni da mu se priđe!

– A Končita?

Tako kako je Eskondito pitao, već po njegovom glasu moglo se zaključiti da on još uvek voli mladu Meksikanku, da se još uvek nada da će ona jednog dana naći put do njega.

– Stari Džošua misli da su je odveli na jezero Abilene.

Eskonditova ramena klonuše, a izraz bespomoćnosti ogleđao mu se na licu. – Tamo niko ne može da priđe – kazao je. – Jedan jedini čovek može da nadgleda ceo teren, Šejn! Kako to da si još uvek živ?

Čovek iz Sedme brigade mu je u nekoliko rečenica ispričao šta mu se sve dogodilo.

– Ti si gringo, doista dete sreće – kazao je Eskondito. – Imaš li neki plan?

– Nemam ga za sada. Razmišljao sam o mnogim kombinacijama, Huan. U ovom trenutku ne možemo preduzeti ništa. Izvući Paka iz zatvora apsolutno je nemoguće. To bi se neizbežno okončalo njegovom smrću!

– Tada bi Parker imao jedan adut manje! Kada ga je Šejn presekao pogledom Meksikanac pogođen učuta.

– U pravu si, gringo! Rafael ima još i kćerku. Iako to poslednjih godina nije nikada priznao, vezan je za nju koliko i za sina. On je ne bi žrtvovao. Ne zbog srebra!

Napolju na ulici čula se buka. Čovek iz Sedme brigade proviri napolje. Gomila ljudi pred šerifskom kancelarijom bivala je sve veća.

– Neće još dugo trajati, Huan! – kazao je. – Bolje je da odjašeš nazad na hacijendu. Rafaelu je potrebna tvoja pomoć. Ako je moguće gledaj da sve odugovlačiš što duže. Ja ću se pojaviti što je pre moguće. Sa Končitom!

Huan Eskondito se ukoči. – Nećeš se pojaviti nikada ako je ona doista zatočena na jezeru Abilene – kazao je.

Šejn sleže ramenima. – Daj mi tri časa – predložio je. – Ako se do tada ne pojavim krenulo je naopako. U tom slučaju ćete morati da se borite i tada ćete izgubiti bitku...

– Mogu ja...

Šejn je znao šta Huan želi da predloži i odbio je energično.

– Iako ti to pada teško, imaj poverenja u jednog gringa koji ti je prijatelj, Huan!

Ne obazirući se više na Meksikanca pošao je u boks u kojem je njegov dorat stajao osedlan. Oprezno je vodio konja kroz štalu na polje. Našao se na zadnjoj strani štale. Budući da su se pred šerifskom kancelarijom okupili bezmalo svi građani, niko ga nije mogao videti. Kada se 100 metara dalje vinuo u sedlo i samo jednom pogledao u nazad, video je da i Huan Eskondito izlazi iz štale istim putem. Šejn se nadao da će Meksikanac ostati na tom putu i da će otići pravo na hacijendu.

X

Rafael Koralito je za nekoliko minuta ostario za mnogo godina. Džoša, vlasnik konjušnice sedeo je u njegovoj radnoj sobi preko puta njega i preneo mu obavest kako je to Šejn naložio.

– To je moja greška – kazao je stari Meksikanac. – Trebalo je mnogo ranije da ga savladam, pobedim. Ali sam uvek mislio na njegovu ženu koju je pogodio metak namenjen meni. Uvek sam mislio da će mržnja koju je osećao prema meni vremenom biti pokopana. Pre svega, jer je bio sve bogatiji, prisvajajući komad po komad Blek River Vilidža.

Džoša je natezao iz jedne flaše viskija i čutao. Posle nekog vremena je odmahnuo glavom.

– Srebro. On zna da ga ima mnogo, Rafael. Hoće da ga se domogne kako bi još više proširio područje svoje moći. Ja mislim da se uopšte ne radi više samo o nesreći koju je doživela njegova žena. To je on odavno zaboravio. On samo neće u svom susedstvu čoveka iste vrednosti, što se bogatstva tiče, jer bi mu mogao nešto osporiti ili ga u nečemu omesti. Daj mu srebro, prodaj mu hacijendu i verujem da će zavladati mir.

Rafael Koralito klonu u naslonjaču.

– On je bolestan, Džoša. On vidi moju decu i smatra da bi ona mogla biti njegova, da pre mnogo godina nije došlo do one nesreće. On hoće srebro ali hoće takođe da ugasi i uništi sve što ga na ono što se onda dogodilo može da podseća. Nije on doveo samo trojicu ubica u grad, nego je i onog ubicu Springfielda proizveo u šerifa. Sada je sav ološ okupljen oko njega, sav koji boravi u Blek River Vilidžu. Poznajem ja ljude kakav je Parker, Džoša. On je svima obećao nagradu i oni će učiniti ono što on bude zahtevao. Ako noćas ovde dođe do neke gužve, neće ostati kamen na kamenu.

Džoša svojim mutnim ali mudrim očima pogleda Rafaela.

– Ti nešto smerlaš, čoveče?

Stari Meksikanac potvrdi. – Postoji samo jedan put. Ne sme više na ovom svetu biti ni Parkera ni mene – kazao je muklo. – Time bi se problem rešio.

– Nema nikakvih garancija da će tako biti – upozorio je vlasnik konjušnice i odložio flašu. – Koliko se nas dvojica poznajemo Rafael? Čini mi se čitavu večnost. Ja znam da ti nećeš poslušati reči jedne stare pijanice. No svejedno šta god da si naumio, učini to tek onda ako budeš siguran da će tvoja deca preživeti. I učini to tek onda kada se budeš pomirio sa svojim kćerkom.

Rafael Koralito zamišljeno klimnu glavom.

– Ja sam joj učinio nepravdu – kazao je.

– To doista jesi – tvrdio je Džouša. – Ali to možeš ispraviti.

– Kako, kada čak i ne znam gde je ona?

Stari Džouša se počea po glavi. – Stranac, onaj koji je došao u grad dovešće ti je. Sejn!

– Na osnovu čega si tako siguran, stari?

– Ne znam ni sam. Prihvati prosto da je to neko čudno osećanje, zapravo predosećaj svojstven nama, starim ljudima. No šta god da je, moraćeš da sačekaš, Rafael.

*

Pako se smejaio Springfieldu u lice. Kada je zločinački melez kojeg je Parker postavio za čuvara zakona zamahnuo da udari mladića, ovaj se nije ni sagnuo da izbegne udarac.

Udarac ga je pogodio sa strane u glavu i odbacio na zid ćelije. Lagano je klonuo na kolena, a onda se ponovo uspravio.

– Nemate šta da mi pripisete, baš ništa – kazao je Pako i oprezno dodirivao nadlanicom čvorugu koju je ostavio Springfieldov udarac. – Baš ništa!

Pakov pogled skrenuo je prema Parkeru koji je bio naslonjen na rešetke i sve posmatrao krajnje nezainteresovano. Fricel, mali crnokosi čovek pacovskog lica se smejaio široko: – Već je mnogo njih otputovalo u pakao, a da im se nije moglo ništa ni prebaciti niti pripisati. Nisi valjda zaboravio svoju sestru, onu kurvu?

Pako se uspravi naglo. – Šta je sa njom?

– Moj prijatelj Koleman je lud za malim Meksikankama – kazao je Fricel. – On je čuva. Ako nešto ne bude išlo kako treba možda će joj učiniti nešto neprijatno, Meks!

Mladi Meksikanac steže pesnice. Za trenutak je pozeleo da se golim pesnicama ustremi na šerifa, Parkera i Fricela ali se u poslednjem trenutku savladao. Mislio je na Huana i na Šejna. Sve dok Parkeru ne uspe da se dokopa ove dvojice, nisu još ni iz daleka sve lađe potonule.

Parker se odvoji od rešetaka. Čak i u ovom trenutku je izgledao kao džentlmen prema kojem se može imati neograničeno poverenje. Prišao je korak bliže mladiću i zagledao mu se u oči.

– Ovo je posao, Pako! – kazao je. – Srebro u zamenu za tebe i za tvoju sestru. Time ste vi isključeni iz daljeg posla. Sve ostalo su nerasčišćene stvari između tvog oca i mene. Da li će doći do krvo-prolića i sve to stajati neke ljude života, zavisi samo od vas, Koralita.

– Ti hoćeš da ga ubiješ?

Parker podiže obrve. – Samo ako ne može da se izbegne. Meni je potrebna njegova zemlja, Pako. Upravo sam došao iz Santa Fe. Sagradiće se nova železnička pruga. Kroz sred poseda Koralita. To donosi mnogo novaca. Zbog toga i hoću da za to imanje ponudim odličnu cenu, a kupoprodajni ugovor je već pripremljen. Tvoj otac treba samo da ga potpiše. Posle toga ima dve nedelje vremena da napusti zemlju. Nipošto kao siromašan čovek.

– On to neće potpisati.

– Potpisaće ako vidi konopac oko tvog vrata i kada bude video Končitu! – kazao je Parker odlučno. – Možda si u međuvremenu zaboravio ali mi tvoj otac i dalje duguje jednu ženu!

Mladi Meksikanac je odlučno odmahivao glavom. – Bila je to nesreća. Bacila se između vas kada si hteo da ustreliš mog oca, Parker. Bio je to metak iz tvog revolvera kojim je ubijena tvoja žena.

– Bio je to metak namenjen tvom ocu. Sada će platiti za to. Čekao sam veoma dugo. Sada je došao pravi trenutak. Ti možeš da otežаш ili upropastiš stvar, Pako. Možeš da dopustiš da te vežu i posade na konja ili, ako nećeš tako, Springfield i Fricel će učiniti na svoj način. Pako Koralito je grozničavo razmišljao. Najviše misli, međutim, bilo je usmereno na Šejna. Taj čovek mu je već jednom spasao život. Na taj način je navukao Parkera i njegove najamnike sebi na vrat. Možda će opet tom strancu uspeti da sredi stvari. Ko zna?

– Kakva je tvoja odluka, Pako? – pitao je Parker gotovo ljubazno.

– Poći ću dobrovoljno s vama – odgovorio je mladi Meksikanac.

Dozvolio je da ga vežu i izvedu napolje. Tamo je prvi put video sve te ljude koji su se priključili Parkeru. Sve su to kandidati za vešala koje je neki loš vetar dopremio u grad u kojem mogu da prodaju dušu đavolu za nekoliko dolara. Za to su uvek spremni. Sigurno je da se u ovaj poduhvat ne bi upustio ni jedan čestiti građanin.

Kada su izjahali iz grada naišli su na Monu Viggins. Ona je došla s juga, pogledala zadovoljno oko sebe i priterala svog konja uz Parkerovog.

– Sve je u redu. Koleman je sa njom na Abilene jezeru. Ako bude potrebno možemo veoma brzo dovesti malu Meksikanku.

Parker se zadovoljno smešio. Nije verovao da će biti potrebno i Končitino prisustvo. Stari Rafael je veoma vezan za svog sina. Kći je sasvim u drugom planu.

*

Šejn je doterao svog konja sve do poslednje okuke prema Abilene jezeru. Ogromne kamene gromade zatvarale su pogled na jezero. Kroz njih se obrušavala divlja reka padajući preko visokih stena. Stari vlasnik konjušnice doista nije preterivao. U ovom bespuću postajala su samo dva puta. Jedan je vodio kroz močvarno tle oivičeno brezovom šumom. Bio je to, moglo bi se reći brisani prostor na kojem nije bilo ni jedne senke niti zaklona.

Sa obale jezera na kojoj je bilo nekoliko oronulih koliba i od pećina koje su se nalazile duboko u kamenom zidu tako da se do njih nije moglo popeti, ceo predeo je bio izložen kao na dlanu. Čovek bi morao postati nevidljiv da bi stigao do obale jezera i do kamenih barijera.

Najsigurniji i uz to najopasniji put vodio je kroz reku. Tamo gde reka obrazuje tok savijajući naglo trebalo je kliznuti u vodu i prepustiti se struji vodopada, koji se obrušavao sa visine od 20 metara i u delu gde je dodirivao jezero voda se penila i komešala. Čovek iz Sedme brigade je zastao kod mesta gde reka naglo menja tok i tamo za jednu granu vezao svog konja. Seo je na kamen na samoj obali reke i razmišljao pre nego što je odlučio da krene ovim izuzetno opasnim putem. Pre svega, trebalo je utvrditi da li se Končita doista nalazi u nekoj od polusrušenih koliba ili nekoj od špilja. Bilo bi, naime, besmisleno učiniti neki nepromišljen i brzoplet potez. Huan je na putu za hacijendu. On srećom ima jak uticaj na starog Rafaela pa će ga sigurno ubediti da sačeka ugovoreno vreme.

Počeo je da pirka blagi povetarac i talasa gusto žbunje na obali što je još više otežavalo da čuje druge zvuke. Osim toga, milioni sitnih kapljica vode koja se obrušavala zamagljivali su vidik.

Šejn je sačekao nekoliko trenutaka a onda pokušao da se uspuže uz jednu glatku stenu da bi sa nje imao bolji pregled. Uspeo je da se uspne dva metra više a onda su mu čizme kliznule niz gladak kamen i sručio se do obale reke. Pri padu su mu oštri kameni šiljci pocepali odeću.

Prošlo je nekoliko minuta a onda je začuo povike, iz velike daljine. Bili su to ženski krici. Znači, Končita Koralito je tamo. Niko drugi nije mogao biti u pitanju. Šejn je skočio na noge jače pričvrstio opasač, skinuo košulju i čizme i pričvrstio ih za vrh sedla svog konja. Onda je odvezao životinju znajući da će je kasnije, kada to bude bilo potrebno, dozvati zviždanjem. Do sada je uvek bivalo tako. Još jednom je pomilovao konja po nozdrvama da bi ga umirio, a onda ušao u reku i prepustio se vodi koja se nezadrživo obrušavala.

Oblaci su se razišli i mesečeva svetlost se probila ali nije bila dovoljna da razazna svaku prepreku koja je izbijala iz zapenušane vode. U ovom delu je vodena struja bila tako jaka da je bilo nemoguće izbeći prepreku. Morao je, drugim rečima, da sve prepusti sudbini.

*

Koleman je klečao pored Končite na kamenom tlu. Njegovo ružno široko lice pretvorilo se u grimasu koja je trebalo da bude osmeh. Mona je otišla pre pola sata pa je Koleman smatrao da je pravi trenutak da se pozabavi malom Meksikankom.

Končita je držala oči zatvorene. Osećala je snažne šake ovog diva kako joj požudno dodiruju telo. Suze su oblivale njeno lepo lice. Nikada do sada se u životu nije osećala tako bespomoćnom. Nikada

da još nije osećala takvu mučninu, takvo gađenje. Spavala je s mnogim ljudima, to je bila istina. Čak je nekada bivala i plaćena za to, i to je bilo tačno. Ali je do sada uvek sama izabrala muškarca.

Koleman je pio. Njegov dah je kod Končite izazivao nagon za povraćanjem. Udahnula je vazduh duboko da se ne bi primetilo kako se oseća. To bi, naime, još više otežalo njen položaj. Pošto je nekako savladala suze otvorila je oči i uspela čak da iscedi iz sebe osmeh.

Koleman je time bio krajnje iznenađen pa se na trenutak odmakao od nje i podozrivo je odmerio.

– Zar ti doista veruješ da će se Mona, Parker ili bilo ko od njih vratiti ovamo po nas, Kolemane? – pitala je Končita.

Gorostas zabaci „stetson“ na potiljak. Oči su mu opasno sevale. Onda je prasnuo u neobuzdan smeh. – Ti misliš da će oni obaviti posao a nas ostaviti ovde?

– Ja to ne mislim, glupane! – kazala je Končita sakupivši svu hrabrost. – Ja to pouzdano znam.

– Došapnula ti je neka ptičica, šta li? – Koleman se opet približi sasvim nesrećnoj Končiti. Obema rukama je dokopao njenu inače pocepanu bluzu i rastrgnuo je, a onda položio svoje bradato lice na obnažene grudi.

Končita je zadrhtala i nesvesno se savila prema njemu. Tako da izbegne njegovo lice na grudima jer ga se gnušala, a ne iz strasti, kako je to smatrao Koleman.

– Srebro se već odavno ne nalazi na hacijendi – kazala je Končita dok joj je Koleman ljubio grudi. – Stari ga je još pre dva meseca prebacio na drugo mesto.

Koleman se ponovo uspravi.

– Ja ne znam šta vam je Parker obećao.

– Gomilu srebra za nekoliko leševa – uzvratio je ubica i prošao prstima kroz dugu, sedim vlasima progušanu kosu. – Zbog čega bi Parker lagao? Uostalom, nas smo trojica i ...

– Dvojica – ispravi ga mlada Meksikanka. – Mona je izričito naglasila da je Šejn ustrelio O' Brajena.

Koleman opsova žestoko.

– Uostalom, možda Parker uopšte ne zna da je moj otac premostio srebro na drugo mesto.

Zločinac odmahnu glavom gnevno. – On ima u rukama tvog brata, curo. Ako onaj melež od šerifa ne bude to uspeo da izvuče iz Pakka, Fricel će sigurno uspeti. Kažu da je on suroviji od Meskalerosa. Nisam još doživio da je neko uspeo da drži usta zatvorena kada ga je Fricel uzeo na obradu. Nekada je to bilo tako užasno da nisam mogao da gledam.

Končita je gledala ovog medveda od čoveka i verovala mu svaku reč. Uostalom, nije imao nikakvog razloga da je laže. Parker je otputovao u Santa Fe i doveo sobom trojicu najsirovijih tipova da umesto njega i Mone obave prljave poslove. Fricel je doista bio takav kakvim ga je Koleman opisao.

– A šta ako Pako prerano podleagne, ako nešto krene mimo plana? Šta onda?

– Hoćeš li možda da kažeš da znaš gde je srebro skriveno, da znaš skrovište?

Končita se pridžie onoliko koliko su to veze dozvoljavale. Posmatrala je široko, čekinjasto lice svog smrtnog neprijatelja i klimnula glavom potvrdno i veoma ubedljivo. – Da, ja to znam.

– Onda ćeš mi to i reći, zar ne?

– Ne pod ovim okolnostima, Koleman – tvrdila je Končita. U glavi joj je vladao kaos. Započela je nešto što nije znala kako da vodi dalje i da privede kraju. Koleman, u to je bila sigurna, neće imati poverenja u nju.

– A pod kojim uslovima bi pristala, curo?

– Možda ako bismo postali prijatelji, Hovard – prvi put ga je oslovlila imenom, što je na neki način zaprepastilo ovog kolosa. – Ja nemam ništa protiv tebe i kada dobro razmislim o svemu ti si najsimpatičniji od svih ljudi koje je Parker doveo u grad.

Koleman se smejao glasno. Končita je upola zatvorila oči razmišljajući grozničavo, tražeći šansu da se izvuče iz kandži ovog ubice.

Levo kraj ulaza u špilju stajala je Kolemanova „vinčesterka“. Nosio je opasač sa revolverom i još dodatno veliki nož u kožnoj kaniji na opasaču. Sve dok je vezana, nije mogla da preduzme ništa protiv njega. Bilo bi izuzetno teško i da su joj ruke slobodne. Zaiigrala je novu kartu.

– Da se ti možda ne bojiš mene? – pitala je izazivački.

Koleman se uspravi na kolena i pogleda Meksikanku razrogačenih očiju. – Kako si došla na to?

– Ja sam još uvek vezana – kazala je Končita. – Verovatno nemaš velikog iskustva sa ženama, Hovard. Žena može više da voli i učestvuje u ljubavi kada su joj ruke slobodne.

Koleman se nasmeja resko. – Ja doista ne znam šta si ti curo skohtala, ali ti to sigurno neće uspeti.

– Hoću da mi veruješ, Hovard. Hoću da nas dvoje uzmemo srebro i da sa njim nestanemo.

– A tvoj brat i tvoj otac?

– Moj otac me je odbacio, odrekao me se, a od brata doista nemam šta da očekujem.

Koleman se opet približio mladoj Meksikanki. Prvo je dodirivao obnažene delove njenog tela a onda izvukao nož iz kanije i rasekao bluzu tako da je tkanina sama od sebe pala na tle. Onda je prosekao pantalone. Nož je klizio kao kroz maslac i prosekao tkaninu. Sekao je veoma vešto, znalacki tako da joj je mogao skinuti pantalone a da ne otkopčava pojas. Končita je sada ležala naga pred njim.

Razbojnik ispusti nož i ustade. Ne skidajući pogled sa Končite počeo je da otpasuje svoje čakšire.

– Ne možeš ti mene zamajavati, curo. Ja ću dobiti od tebe ono što hoću. Posle ćemo čekati. Ukoliko se Parker, Mona i Fricel ne budu skoro vratili, onda ćemo se zabavljati još jednom.

Končita je razrogačila oči. Htela je da potisne krik ali joj nije us-

pelo jer je uhvatila panika. U tom trenutku je postala svesna da je zaigrala na falš kartu. Da bi se Koleman nadmudrio trebalo je izabrati drugačiju taktiku. No, za to je sada bilo prekasno.

XI

Hućanje vodopada tutnjalo mu je u glavi ali je uprkos tome Šejn čuo krik žene. Naprezao se da vidi što više. Uvek kada bi se kroz zape-nušanu, padajuću vodu pomolio obris kakvog tamnog predmeta pokušao je da izbegne. To mu je, istina, povremeno uspevalo, ali ne uvek. Ponekad je imao osećanje da mu je svaka kost u telu polomljena. Znao je uz to da mu tek predstoji najgori i najopasniji deo poduhvata.

Zamah vode je bivao sve jači, i kovitlaci sve jači, pa mu je bila potrebna sva snaga koju je posedovao da se ne bi prepustio bezna-dežno matici da ga povuče u dubinu. Sve je to bio znak da se ne nalazi daleko od mesta odakle se voda obrušava bezmalo sasvim okomito. Kašljao je i gutao vodu koja mu je prodirala u usta i nos. Borio se sa prirodnom silom i pri tome proklinjao samog sebe što se nije od starog vlasnika konjušnice malo podrobnije raspitivao o obliku jezera. Nije znao koliko je duboko, nije znao da li se voda obrušava pravo u vodu jezera ili se prvo razbija o neku stenu, neku kamenu ploču. Survavao se u neizvesnost i u potpuno nepoznato, lebdeći bliže smrti no životu.

Odjednom kao da su snaga vode, njen kovitlac gubili zamah. Bila je to još samo jedna džinovska masa koja se slivala na kamenu ploču a preko nje onda dalje u dubinu, grmeći dalje ponovo svom žestinom. Snazi vode se doista tu niko nije mogao suprotstaviti. Šejn je poslednjom snagom uspeo da se nekako prepreči da u po-prečnom položaju podnosi zamah vode padajući dole istom brzi-nom ali sa izvesnom nadom da će izbeći udaranje glavom o kame-nu ploču. Opasnost je ovako bila nešto manja.

Nije znao koliko je dugo padao. Čak je nekoliko puta dok je to-nuo dole u vazduhu više puta snagom vode okrenut oko svoje oso-vine.

Čoveku iz Sedme brigade se činilo da je protekla čitava večnost kada je zajedno sa uskovitlanom vodenom zavesom tresnuo. Lu-dački bol kao da mu je protresao sve zglobove. Nije izgleda sve prošlo tako bezazleno i bez posledica kako je priželjkivao, bez ob-zira što je pad bio na površinu jezera Abilene. Telo mu je udarilo o neki tvrdi predmet. Izbeumljeno mlatarajući oko sebe zaslep-ljen, pokušavao je da se orijentiše ali su mu pred očima igrali va-treni krugovi. Pretila mu je opasnost da svakog trenutka izgubi svest. Grčevito se dokopao obema rukama za neku čvornovatu granu na koju je slučajno naleteo pipajući. Srećom, bilo je to drvo koje je pružalo svoje grane daleko iznad jezera. Ispod njega je hu-čala voda pa je instinktivno osetio da se mora držati čvrsto. I to toliko dugo dok mu se snaga bar malo ne vrati, dok mu se crvena magla ispred očiju ne razide. Ako bi se pustio utonuo bi u uskovi-tlanu vodu i nikada više ne bi isplivao na površinu.

Zatvorio je oči. Poslednjom snagom podigao je noge iz vode i uspeo je da ih zakači za granu. U tom položaju, sada pridržavajući se i rukama i nogama, mogao je da izdrži neko vreme. Kašljao je i izbacivao vodu tako dugo da se gotovo ugušio. Kada je to prestalo i kada mu se uznemireno srce najзад smirilo, ponovo je čuo prodoran krik žene, krik očajnice spremne i na samoubistvo.

Krv brže prostruja Šejnovim žilama i želja za životom i dejstvom vraćala mu se u telo. Otvorio je oči i pogledao oko sebe. Grana koja se nadnela nad jezero i koja mu je ponudila spas bila je bezmalo četiri metra daleko od stabla. Pa i voda je iz ove perspektive delovala mnogo mirnije. No Šejn je iz iskustva znao koliko snažna može biti struja rečne vode dok prodire u jezero. Na hućanje i buku vodopada se u međuvremenu već prilično navikao, pa je mogao da odredi odakle, iz kog pravca je krik žene došao. Morao je da se nekako dočepa obale. Pa i kada i ako to uspe nije mogao da dejstvuje. Još uvek je bio suviše slab a i bolovi u zglobovima i čitavom telu su ga mučili.

Sačekao je još koji trenutak a onda počeo oprezno i lagano da puže niz granu sve dok se nije dokopao čvrstog tla, to jest dok nije bio iznad obale. Otkaćio je noge obavijene oko grane. Ruke ga nisu držale dovoljno čvrsto tako da je pao na stenu i ostao ošamućen da leži na tlu. Oči su mu bile zatvorene. Nije bio sposoban da se pokrene, još ne!

*

Končita je na sebi osećala svu snagu i težinu čoveka i čekala pogodan trenutak da se okrene pod njim i izmakne. Ramenom je udarila o kamen i prosekla kožu. Krv joj šiknu iz rane ali ona nije osećala bol.

Psujući i proklinjući je, Koleman ustade na noge. Delovao je teško i nespretno, ali je uprkos tome umeo da se kreće veoma spretno kao divlja mačka. Stigao je do Meksikanke u dva koraka i stao raskoračen iznad nje. Iz očiju mu je izbijala mržnja, a kosa oznojena i razbarušena pokrivala čelo.

– Na ovaj način me samo možeš ubiti. Možeš ubiti, nema druge!
– vikala je Končita. – Ja sam ti već kazala da možemo zajedno da napravimo posao od koristi za oboje.

Koleman je piljio u nju i sklanjao kosu sa čela. Bio je veoma zamišljen, bar je tako delovao. Sve je ovo zamišljao mnogo jednostavnije. Konačno ona je bila samo obična Meksikanka, cura koju je on, grmalj od čoveka mogao da savlada.

– U protivnom ćeš me morati da onesvestiš, Kolemmane – nastavila je Končita. U međuvremenu je zaključila da je ovaj zločinac istina, grdosija od čoveka, ali da mu je mozak kao u vrapca.

Ako na pravi način bude postupala s njim još ga može i motati oko prsta. Inače, nesrećna Meksikanka je odavno napustila nadu da joj pomoć može doći spolja. Koleman joj mora preseći veze na rukama. Bez obzira što bi joj i tada šanse bile izuzetno male, bar bi ih bilo.

– Šta ti zapravo hoćeš, curo? – jeknu Koleman. Pojas kojim su mu pantalone bile pričvršćene bio je otkopčan pa ih je morao pridržavati rukama da ne bi pale i saplitale ga.

– Isto što i ti – tvrdila je Končita i zabacila glavu na potiljak tako da joj je duga crna kosa zalepršala. – Ali ja neću da mi se to otima. Hoću da pružim, dajem. Shvataš li ti to? Hoću da budemo partneri. Moj otac me je odbacio, pa je to verovatno jedini način da se uz tvoju pomoć dočepam svog dela nasleđstva. Prokletstvo, kakvog razloga imam da te lažem? Mi smo ovde sami a ti si bar tri puta jači od mene.

Kolemanove oči zasvetleše. Sagnuo se da podigne nož koji je nešto ranije ispustio na zemlju. Držeći je približavao se Končiti.

– Okreni se! – naredio je grubim glasom.

Končita je osetila užasan strah koji je kao ledenom rukom dograbio za srce. Ipak, učinila je ono što je Koleman zahtevao od nje. Lagano se okrenula. Pri tom joj je pogled kliznuo preko okruglog ulaza u pećinu. Za delić sekunde joj se učinilo da je tamo promakla neka senka. Sanjala je ili možda čak imala halucinacije!

Nekoliko trenutaka kasnije osećala je oštro sečivo između zglobova ruke. Nagli trzaj i veze su pale. Bol je bio tako jak da je kriknula i pala na kolena. Stavila je ruke između obnaženih butina i okrenula se prema Kolemanu koji je čekao stojeći ispred nje. Još uvek je držao nož u ruci. Kada joj je pogled opet dotakao ulaz u pećinu nije otkrila nikakvu senku. Znači, prevarila se!

Možda ipak nije? Kada je pogledala Kolemana, palo joj je u oči da je „vinčesterka“ koju je ubica stavio kraj ulaza, nestala. Iako su joj bolovi u rukama popustili i bili koliko-toliko podnošljivi, pretvarala se da ih jedva izdržava, previjajući se.

Koleman se nasmeja grohotom. – To će proći veoma brzo – kazao je. – Onda ću ti preseći veze na nogama. No prvo hoću da saznam od tebe gde se nalazi srebro.

– Ovde!

Koleman se munjevito okrete. No više od senke čoveka iz Sedme brigade nije mogao videti. Senke koja drži podignutu „vinčesterku“. Ubica pusti pantalone koje automatski kliznuše dole. Hteo je da zakorači napred i dokopa futrolu sa revolverom. Zbog pantalona koje su mu skliznule samo se sapleo. Upravo u tom trenutku je Šejn pucao. Imao je dovoljno vremena da ne puca nasumce. Naprotiv! Metak je pogodio Kolemanovu desnu ruku u kojoj je držao nož. Pogođen, gorostas je kriknuo i okrenuo se na zemlji. Šejn uskoči u pećinu.

Drugi metak udari u kamen tik uz Kolemanovu glavu tako da ovaj zaboravi šta mu je bila namera. Hteo je, iako ranjen, da se dokopa revolvera. Ispružio je levu nepovređenu ruku i gledao Šejna očima razrogačenim od straha. U tom trenutku nije mogao da vidi da je Šejn na kraju snaga i da posrće od iscrpljenosti. To je Končita, međutim, otkrila na prvi pogled. Bacila se na zemlju, prišla Kolemanu i izvukla revolver iz futrole. Onda je uzela nož i presekla veze na nogama. Bol je bio isti kao i u rukama, ali sada kada je bila spasena, lakše ga je podnosila.

– Šejn!...

Čovek iz Sedme brigade umesto odgovora klonu na kolena.

Koleman je osećao da se stvari menjaju u njegovu korist. Okrenuo se i dobio besan, žestok udarac drškom revolvera po glavi. Izgubio je svest.

Končita je oprezno dopuzila do Šejna. Sela je uz njega na tle, uzela mu glavu među šake i ljuljala ga kao malo dete. Osećao je njen dodir, nežno milovanje po licu i životna snaga kao da mu se vraćala. To ga je oporavilo.

– Trajalo je dugo ali sam ja ipak znala da ćeš doći – kazala je Meksikanka tiho. Šta je s Pakom?

Čovek iz Sedme brigade je obavestio o svemu što je znao. Ostalo je saznao od Končite. Zvučalo je vraški loše.

– Pola sata odmora – kazao je Šejn. – Posle toga krećemo u hacijendu. Moramo vezati Kolemana.

– To ću ja obaviti – ponudila se Končita. – Ti se samo odmaraj.

XII

Rafael Koralito je stajao na verandi svoje hacijende. Njegovi ljudi su bili raspoređeni na imanju, a glasnici najavili dolazak Parkera i njegove horde. Sve je bilo pripremljeno za borbu koju stari Meksikanac nije želeo. Naprotiv! Rafael Koralito je bio umoran. Počinio je grešku i nije hteo da ponovo učini neku novu. Što se njega ticalo, sve je bilo spremno. Ako se njegov plan bude ostvario neće više biti zavađenih strana nego će se za sve mlađe u ovom kraju vratiti mir.

Čekao je, osluškivao topot kopita koji se približavao a jedina mu je želja bila da svog sina i svoju kćer još jednom vidi žive.

S Rafaelove leve strane stajao je Huan Eskondito a sa desne stari Džoša. Držao je sačmaricu sa skraćenom cevi u ruci.

– Oni dolaze, šefe. Pako je sa njima – vikao je jedan od ljudi sa krova.

Rafael Koralito klimnu glavom. Umornim, pre nego odlučnim pokretom ubacio je metak u cev „vinčesterke“, a onda se naslonio na pušku kao na štaku. Skupljenih očiju piljio je u mrak iz kojeg su izranjale senke prvih jahača.

Parker je jahao na čelu. Kraj njega je jahala Mona Viggins. Odmah iza njih melez, zločinac kojeg je Parker učinio šerifom. Tek potom, okruženog nekoćinom drugih ljudi, ugledao je Paka. Oko vrata mu je bila vezana omča, prilično zategnuta, dok su mu ruke bile vezane na leđima. Nekoliko probisveta iz Blek River Vilidža kojima je Parker obećao veliku nagradu, držalo je mladića u šahu.

Parker je gledao ukočeno ispred sebe. Gledao je Rafaela Koralita pravo u oči ne trepnuvši. Samo su Fricel i Springfield bili nervozni. Parker se uspravio u sedlu i obratio starom Meksikancu.

– Nemamo mnogo vremena za pregovore Rafael – kazao je. – Doveo sam ti sina.

Rafael je samo klimnuo glavom. Ni jedan mišić na licu mu se nije pomorio.

– Vidim gringo! Vidim mog sina. Zar je mladić tako opasan da ste ga morali vezivati?

Parker se osmehnu kiselo: – U gradu ima ljudi koji više ne podnose porodicu Koralito. Zemlja je postala premala za dve velike i moćne porodice. Zbog toga sam i pripremio ugovor. Ti ćeš mi prepisati hacijendu i sve bogatstvo, sav posed vezan za nju a onda se ti i tvoja deca možete mirno povući odavde iz ovog kraja. Za sve to ti nudim dobru cenu. Fer!

Huan Eskondito koji je stajao uz Rafaela postade nemiran. Stari Meksikanac mu spusti ruku na rame.

– Pretpostavljam da si ovim ljudima obećao deo srebra, Parker?

– To je tačno!

Rafael Koralito se nasmeja: – A gde misliš da ga nađeš, gringo? Zemlja je prostrana, ovo je veliko imanje.

Parker opsova kroz zube.

– Ja sam zaboravio gde sam ga sakrio Parker. Možda negde u revirima ili jamama, možda ispod hacijende? Možda u planinama ili u Mesa kanjonu pa je sada zatrpano kamenjem?

– Možda ćeš se prisetiti ako Paku malo jače zategnemo konopac oko vrata! – vikao je Mona Vigin.

Vezani Pako se malo priđiže u sedlu i doviknu ocu:

– Nemoj popustiti ni po koju cenu, oče! – kazao je gotovo krkljajući. – Prvo će biti hacijenda, onda srebro, zemlja i najzad naši životi! Njih nikad ne možeš zadovoljiti!

Jahači koji su pratili Parkera se malo razmakoše tako da su obrazovali neku vrstu zaštitnog lanca.

Hju Fricel, mali crnokosi razbojnik pacovskog lica pokaza na dovratak, gredu iznad kapije i prebaci preko nje laso. Omča se lako lelujala na vetru.

– Zar ne nalaziš da je to dobro mesto na kome ćeš gledati svog sina obešenog, stari? – upitao je piskavim, uzbuđenim glasom. Onda se obratio Parkeru: – Prokletu srebro je bila naša cena, Parker! O' Brajen je za to već izgubio život. Šta nas, u stvari još uopšte sprečava da ovom prokletom Meksikancu pokažemo ko je gospodar u ovom kraju?

Fricel podiže oružje. U njegovim sitnim očima blesnuo je podmukli sjaj. Bilo je očigledno da namerava početi s ubijanjem.

Huan Eskondito je bio brži. Njegova „vinčesterka“ je pucala i praštala. Usred tog praska prolomio se Fricelov samrtnički krik.

I drugi od trojice plaćenih ubica koje je Parker doveo bio je likvidiran. Igrm slučaja i on je pao zbog pohlepe za srebrom, zbog neobuzdanosti i nestrpljenja. U tom času se još nije znalo da je zla sudbina zadesila i trećeg člana ove ubilačke trojke. I Mona Vigin i Parker su bili ubeđeni da on drži u rukama Koralitovu kćerku, čak i da se lepo zabavlja s njom.

Videći Fricela kako pada pogođen metkom, Parker divlje opsova. Zabluda bi bila pomisliti da mu je žao ovog lupeža. Ne, on je bio protiv borbe, ovakve vrste obračuna. Na nju bi se opredelio sa-

mo u krajnjoj nuždi. Najzad, on je hteo da ostane u ovom kraju kao jedini i neprikosnoveni gospodar. Međutim, do tog položaja nije hteo da dospe puškaranjem. Naravno, u ovakvom obračunu bi njegova strana pobedila, no time ne bi ništa bilo postignuto. Bio mu je potreban Rafaelov potpis na ugovoru. Najzad, nameravao je da taj posed proda železnici, odnosno državi za izgradnju pruge. No, to je mogao samo da učini sa zemljom koja je njegovo zakonito vlasništvo. Društvo ne daje ni probušeni cent za ukradenu zemlju.

I zločinac od šerifa je držao „vinčesterku“ uperenu na starog Rafaela. To, međutim, na starog Meksikanca nije učinilo nikakav utisak. Bilo je jasno da se stari već oprostio sa životom.

Kada je odjeknuo topot kopita i Šejn dojahao sa Končitom na jednom konju, lice šerifa Springfilda se još više izobličilo. Parkeru je s mukom uspelo da spreči čoveka kojeg je sam postavio za čuvara zakona da ne otvori vatru. To bi još gore komplikovalo situaciju. Nije ni slutio da će se situacija iz osnove izmeniti. Zaokret je doneo Rafaelo Koralito.

– Sada kada smo se svi okupili – kazao je tiho – možemo da pređemo na posao, Parker. – Ja sam spreman da pregovaram i sklopim ugovor s tobom. Pre svega hoću da se povuku ljudi koji s ovim poslom nemaju ništa. To je stvar koja se tiče tebe, mene, Mone Vigin i tog razbojnika kojeg si postavio za šerifa. Šejn, Huan Eskondito i moje dvoje dece se ne smeju mešati u to. Sklopićemo ugovor tamo gde je poslednjih godina pohranjeno srebro. Ko od tvojih ljudi tebi ne veruje može takođe da pođe sa nama, Parker!

Parkerove oči se pretvoriše u dva uzana proreza.

– Da li to ozbiljno misliš, Rafael?

– Svaki čovek mora da spozna kada je izgubio igru, Parker. Ja sam taj ko je izgubio i neću da se prosipa krv nedužnih. Rekavši to stari Meksikanac odloži „vinčesterku“ i skoči sa verande na kružni deo nalik na trg.

– Ja mu verujem koliko i zmiji zvečarki, čak i manje – procedio je šerif Springfield. Još uvek je držao uperenu „vinčesterku“ na vezanog Paka.

– Ti ostaješ ovde, Springfield! – naredio je Parker. – Ako nešto krene loše ili ti ja budem dao znak, ustrelićeš Paka pa onda njegovu sestru!

Huan Eskondito i Šejn izmenjaše krišom poglede, a onda otkopčаше opasače i pustiše ih da padnu na tle.

– Kuda? – pitao je Parker.

– Idemo u rudnik – odgovorio je Rafael muklim glasom. Rekavši to vinuo se u sedlo sivca kojeg je stari sluga vezao za ogradu verande. Delovao je zbunjujuće, jer se u njemu istovremeno osećala nepokolebljiva odlučnost i predaja sudbini.

Stari Meksikanac je još jednom pogledao oko sebe pa onda prikovao oči za trenutak za Paka i za Končitu a onda obo konja pod sobom. Grupa jahača je pratila Parkera, Monu i Rafaela. Na ulazima u jame gorele su svetiljke. Inače, jame su se nalazile prilično duboko u stenama. Tu, kraj zapaljenih fenjera su svi sjahali i nestali u otvorima stena. Prosto kao da su ih kamene gromade progutale. Končita baci pogled prema Huanu i kriknu užasnuta:

– Ne!

Springfild, melez se naglo okrete i podiže „vinčesterku“. U istom času se Šejn baci sa konja na zemlju i dokopa šerifa. Kotrljali su se u prašini. Metak koji je čuvar zakona ispalio, naravno nije pogodio cilj. Čovek iz Sedme brigade je čvrsto pritiskao Springfilda sprečavajući ga da ustane iz prašine. Jedva je izbegao udarac koji mu je kundakom puške namenio šerif. Kundak je samo tresnuo u prašinu, ali nekoliko milimetara od Šejnove glave, uskovitlavši prašinu.

Krajičkom oka je Šejn primetio da Huan Eskondito podiže oružje.

– Nemoj pucati! – uzviknuo je i istovremeno svom težinom raspalio pesnicom šerifa posred lica. Drugim udarcem uspeo je da izbije čuvaru zakona oružje iz ruke, a onda se u jednom skoku našao na nogama.

Springfild se pridiže na sve četiri, nesposoban da se orijentiše. Bauljao je kroz prašinu vičući:

– Parker! Parker! To je prokleta klopka! Oni hoće da nas...

Nije se čuo kraj Springfildove rečenice. Nju je nadjačala zaglušujuća eksplozija. Cela kamena planina se zatresla, podrhtavala, za trenutak se izdigla od podnožja, a zatim se sručila.

– Bože moj! – vrištala je Končita. Pritrčala je Huanu Eskonditu i bacila mu se u naručje. Eskondito je držao čvrsto u naručju a Šejn je primetio da su oči visokog Meksikanca vlažne.

U međuvremenu je Springfild pokušavao da se uspravi ali ga je čovek iz Sedme brigade snažnim udarcem čizme ponovo oborio u prašinu. Posle toga je pošao prema Paku koji je još uvek bio vezan i tako sedeo na konju. Šejn je prišao mladiću i oslobodio ga veza trljajući pri tom oči pune prašine.

– Slutio sam to, znao sam! – kazao je Pako. – Nije više video drugi put i način da razreši staru nesuglasicu.

Šejn je samo klimnuo glavom. Pako je hteo da kaže još nešto ali ga je Šejn sprečio.

– Jesi li i ti znao? – pitala je Končita oblivena suzama.

Huan Eskondito je potvrdio.

– Jesam. Na tome smo radili jedne noći. On je tako hteo, bio je šef, Končita. Zar je trebalo da mu se suprotstavim i dopustim da se proliva krv nedužnih?

Končita je ćutala držeći se i da je grčevito za čoveka kojeg joj je otac pre mnogo godina izabrao za muža.

Huan je brisao znoj s lica pomešan sa suzama. Pogledao je Šejna koji se upravo vinuo u sedlo svog konja.

– Kada budeš opet naišao u ovaj kraj, Šejn, onda svakako...

Čovek iz Sedme brigade obode konja i odjaha ne osvrćući se. Ovaj spor je bio rešen, iako se nije moglo reći da se baš sasvim srećno okončalo. Uostalom, on, Šejn, je učinio šta i koliko je mogao. Po ko zna koji put stavio se na stranu pravde, iako, istini za volju uopšte nije došao u ovaj kraj da obavi zadatak za Sedmu brigadu. Bio je na putu za mesto sastanka gde ga je čekao posrednjak

da mu preda poruku sa zadatkom koji treba da obavi. Blek River Vilidž je bio samo gradić u koji je svratio da se odmori. Ispalo je drugačije. No, ni to nije bilo neobično. Dešavalo se i ranije.

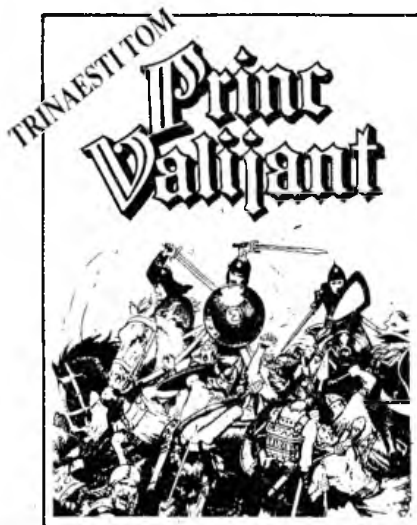
KRAJ

POZIV NA PRETPLATU! USKORO IZLAZE IZ ŠTAMPE NOVI STRIP-ALBUMI!

OBE KNJIGE ŠTAMPANE SU U BOJI I U TVRDOM SU POVEZU!
PRETPLATNA CENA OD 220 din. PO KNJIZI VAŽI DO 20. MAJA 1991. GODINE!
CENA U KNJIŽARSKOJ PRODAJI BIĆE ZNATNO VEĆA!

USKORO IZLAZI IZ ŠTAMPE

PRETPLATNA CENA OD
380 din.
VAŽI DO 20. MAJA 1991.

ZAINTERESOVANI MOGU
DA SE OBRATE
NA NAŠU ADRESU,
NAKON ČEGA ĆE DOBITI
ODGOVARAJUĆU
UPLATNICU!
FORUM-MARKETPRINT,
(za Milana Kiša), Radnička 32,
PP 22, 21102 NOVI SAD

TRENUTKE ODMORA PROVEDITE UZ NAŠA ZABAVNA IZDANJA

• **Strip** •
romani
Svakog prvog utorka
Stripoteka

• **Ljubavni** •
romani
Svakog utorka
LJUBAVNI VIKEND ROMAN
Svi pisci sveta
Svakog petka
senke
Svakog 7. u mesecu
**VANREDNI
LJUBAVNI ROMAN**
Svakog 3. u mesecu
LJUBAVNI ROMAN
EXTRA
Svake druge subote
LJUBAVNA PRIČA

• **Vestem** •
romani
Svakog 5. u mesecu
**BOOKS
FOLIOES**
Svakog 8. u mesecu
SEJA
Svakog 4. u mesecu
**DENART VEST
SERIE**
CRIC-BOKRUGANDI DIVERZI ZAPAD